

РІК LXXI, Ч. 6

ЧЕРВЕНЬ – 2014 – JUNE

№ 6, VOL. LXXI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXI ЧЕРВЕНЬ Ч. 6

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Олеся Валло
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXI JUNE № 6

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. Відзначаємо ювілей жіночого руху	1
Привіт СУ України з нагоди 70-ліття журналу “Наше життя”	2
Маріянна Заяць. Слово на відкритті XXX Конвенції СУА	3
Лариса Дармохвал. Із спогадів про Другий Світовий Конгрес СУ	5
Оксана Луцька. День Української Селянки під час І-го Жіночого Конгресу 1934 р. у Станіславові (з книги “Спогади”)	7
Лідія Слиж. Гортаючи сторінки Конвенційної книжки	9
Lidia Slysh. Looking through the Convention Book... ..	10
Надія Дейчаківська. “Незвичайні долі звичайних жінок”	11
Oksana Romaniv-Triska, Ph.D. Maidan, Shevchenko, and Art.....	12
To Our New Members – Welcome! / Датки на УКУ	14
Marianna Zajac. Speech at the Opening of the XXX UNWLA Convention	15
Olesia Wallo. University-Level Study of Ukrainian in the US: Is It Only for Foreigners?	17
Марта Гай. Поцілунок.	19
Діяльність округ та відділів СУА	20
Вісті зі Стипендійного бюро	27
Добродійність	23
Лариса Зелик. У вінок не в'янучої пам'яті.....	26
Календар природи	29
Мирон Левицький. Галина Теремко – майстер розпису на склі	30
Михайло Михайлинин. Лист з України.	32
Ihor Magun. Eating Healthy–It's All about Keeping the Right Balance... ..	33
Святослав Левицький. Вогняний меч.....	34
Наше харчування	36

На обкладинці: Обкладинка книжки XXX Конвенції СУА.
On the Cover: Cover of the XXX UNWLA Convention Book.

- Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
- Редакція дотримується правопису Г. Голоскевича.
- Передруки і переклади матеріалів дозволені за письмовою згодою редактора.
- За точність викладення фактів відповідає лише автор.
- Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.
- Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.
- **ПРОСИМО НЕГАЙНО ПОВІДОМЛЯТИ АДМІНІСТРАЦІЮ ПРО ЗМІНИ АДРЕСИ – ЗМІНИ РОБИМО БЕЗКОШТОВНО.**
- **Посмертні згадки** та знімки поміщуємо безкоштовно.
- Просимо авторів присилати статті до **10 числа місяця**.
- Просимо авторів подавати свої **контактні інформації** зі статтями, щоб редакція могла до Вас звернутися в разі потреби.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

**POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”**

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2014 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярйні години: **вівторок, середа, четвер – 11 – 7**

UNWLA / Our Life

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: **Olha Stasiuk**

Office hours: **T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.**

\$3 Один примірник / Single copy

\$40 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою **членської вкладки** через відділ. **Передплатникам** письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch.

Subscribers are sent renewal letters.

Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

ВІДЗНАЧАЄМО ЮВІЛЕЇ ЖІНОЧОГО РУХУ

Цьогорічна XXX-та ювілейна Конвенція СУА наводить на думку: як з'явився жіночий рух і якими були його початки. Адже якраз в цьому році припадає 130-та річниця українського жіночого руху, який бере початок від створення першого українського світського товариства «Руських жінок» в Станіславі у 1884 році. А в Києві Олена Доброграєва в той час заснувала гурток студенток при Вищих Жіночих Курсах. В липні того ж року відбулася у Сенека Фолс, штат Нью Йорк Перша Конвенція Жіночих Прав (First Women's Rights Convention). У резолюціях цієї конвенції були з'ясовані цілі, що на довгі роки стали дороговказом у боротьбі за рівноправність жінок як в Америці, так і в Європі.

В Україні вже у 1887 р. видано перший феміністський за характером літературний альманах «Перший вінок» з ініціативи піонерки українського жіночого руху Наталії Кобринської. А 21 лютого 1917 року на першому спільному зібранні жіночі товариства і гуртки, які діяли на терені Галичини, об'єднавшись, вирішили прийняти назву товариства – Союз Українок, який став головним виразником ідеології українського фемінізму, прагнення до незалежності держави. Основні напрямки діяльності, які обрало товариство згідно Статуту – це: організаційний, культурно-просвітницький, господарсько-економічний, співробітництво з іноземними та міжнародними організаціями.

У міжвоєнний період (1921-1939 рр.) Союз Українок зумів не тільки об'єднати жіноцтво України, утвердитись як дієва національно-патріотична організація, але задекларував себе організацією надпартійною, виробив механізми входження у суспільно-політичну сферу. Союз Українок став осередком політичного просвітництва та політичної активізації аполітичного жіноцтва, відкидав штучний політичний фемінізм. У цей період проходить організаційне становлення українського жіночого руху. Загальна кількість членів досягає 60-ти тисяч (82 філії, 1022 сільські осередки). Організація має потужне друковане слово («Жінка», «Жіноча доля», «Наша хата»), виходить на міжнародний рівень.

Знаменною подією в житті Союзу Українок був Перший Світовий Конгрес україн-

ського жіноцтва, що відбувся в 1934 році в Станіславі. Цей Конгрес прийняв ухвалу про створення Всесвітнього Союзу Українок, який об'єднав жіночі організації Галичини, Волині та організації українок в еміграції. Першою головою ВСУ була обрана Мілена Рудницька. Крім неї, яскравими особистостями того часу були: Олена Кисілевська, Олена Лотоцька, Софія Русова, Людмила Черняхівська-Старицька, Костянтина Малицька та цілий ряд українок – борців за національну ідею, ідею незалежності. Присутність учасниць жіночого руху Мілени Рудницької, Олени Кисілевської, Олени Левчанівської у парламентському представництві Польщі підвищували престиж і популярність українського жіночого руху в суспільстві та забезпечили визнання з боку міжнародних організацій. Це давало можливість відстоювати свої позиції на міжнародній арені. Це питання освіти, виховання, мови, голодомору, суспільної опіки, культури.

З приходом більшовиків у 1939 році Союз Українок в Україні припинив своє існування.

З відновленням незалежності України у 1991 році Союз Українок відновив свою діяльність. Створились осередки міських, районних та обласних відділів в усіх областях України. У 1994 році в місті Івано-Франківську відбувся Другий Всесвітній Конгрес Союзу Українок, організований СУУ, СФУЖО та союзниками Івано-Франківщини.

Отже, 2014 рік приніс Союзові Українок не лише ювілейну XXX Конвенцію, але й 130-ліття Українського жіночого руху (1884 р.) та ювілеї двох Світових Конгресів – 80-ліття Першого (1934р.) і 20-ліття Другого Світового Конгресу СУ (1994 р.).

Історична пам'ять славних справ наших попередниць залишилася в документах, спогадах, історичних пам'ятках, давніх книгах і журналах. На цих підвалинах сучасне покоління буде не тільки свій погляд у минуле, але й напрямні у майбутнє. Історичну пам'ять мусимо зберігати, адже вона свідчить про високий рівень і особливу силу духа Української Жінки.

Лідія Служ,
головний редактор.

СОЮЗ УКРАЇНОК

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE

*Голові Союзу
Українок Америки
пані
Маріянні Заяць
Редакції журналу
«Наше Життя»*

Вітаємо зі славним 70 річним ювілеєм!

Складаємо щиру подяку за багаторічну жертовну і плідну працю.

Впродовж 70 років журнал відігравав і відіграє важливу роль в історії боротьби за Незалежність України, утвердження державності, розкриття значущості українського жіночого руху.

«Наше Життя» – це золоті літописні сторінки історії, культури, традицій та звичаїв, збереження найцінніших скарбів нації – рідної мови. Через журнал світ пізнає Україну, її сутність, щоденне буття жінки-українки, громадянки, нескореного борця, яка впродовж віків була охоронцем і будівничим Родини і Держави.

Сьогодні, коли незалежність і цілісність України в небезпеці, бажаємо журналу «Наше Життя» бути джерелом думок і поглядів, місцем дискусій українок Великої України, Галичини і Вас, шановні посестри, бо ми відповідальні за сьогоднішнє і майбутнє України.

Творчої снаги Вам, дорогі посестри, єдності духу, ідей і чину!

Слава Україні!

Київ-Львів,

8 травня 2014 року

З пошаною,

*Ростислава Федак,
заступник голови Союзу українок України
і все наше славне членство*

Вельмиповажна пані Маріянно!

Дорогі посестри – союзьанки далекого Американського континенту!

Ми – Луганський обласний відділ Союзу українок України – від імені усіх союзьанок, проукраїнськи налаштованих жінок Луганщини висловлюємо Вам велику подяку за неоціненну підтримку наших справ упродовж багатьох років. Патріотки нашого краю високо оцінюють Вашу роль у захисті України в Америці й у всьому світі, особливо в ці важкі для нашої рідної матері-землі часи. Знаючи про те, що 23-26 травня 2014 року делегатки від усіх відділів Союзу Українок Америки зберуться на свій черговий тридцятий Форум, ми бажаємо успішного проведення даного заходу, нових перемог в захисті демократії на планеті, а також особистого щастя, здоров'я всім союзьанкам-посестрам, які сьогодні так щиро переймаються долею українців.

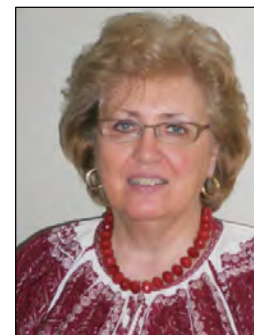
Гуртуймося, тримаймося, не здаваймося!

Іванна Колесник.

Голова Луганського обласного відділу Союзу українок України

СЛОВО ГОЛОВИ СУА МАРІЯННИ ЗАЯЦЬ НА ВІДКРИТТІ ХХХ КОНВЕНЦІЇ СУА

24-го травня 2014 р.

Вітаю Почесні голови СУА – Анну Кравчук і Ірину Куровицьку!

Щиро дякую Вам усім за численну присутність і активну участь у ХХХ-ій Конвенції Союзу Українок Америки. Вітаю Вас, шановні делегатки, союзнянки, дорогі гості! Вітаю наших шановних гостей з України, з Канади!

Наше членство зібралось на ХХХ Конвенцію – це 30-ий раз наші делегати і членки сходяться у товариському колі, щоб поглянути на наші досягнення за останні три роки та обговорити пляни на майбутнє. Минуло вже 30 років від того часу, коли конвенція відбувалася в місті Нью Йорк, де наша славна організація фактично народилася. У своєму звіті на 20-ій Конвенції голова СУА Іванна Рожанковська висловила думку, що: «У порівнянні до жіночих рухів інших народів для українських жінок емансипація не була ніколи виключною ціллю, вона ішла в парі з намаганнями поглиблення національної свідомости, піднесення освітнього і економічного рівня села і міста, боротьбою за визволення народу.» І таки наша праця цю правду віддзеркалює. Фактом є, що в той час, коли Конвенція відбувається в рік відзначення і 70-ліття «Нашого Життя», і 200-тої річниці з дня народження славного Тараса Шевченка, постійно тримаємо в думках та серцях сучасні події в Україні. Як жінки українського походження, ми вболіваємо за майбутнє нашої Батьківщини і молимося, аби завтрашні вибори змогли відбутися на сході України відповідно до демократичних законів і щоб світ визнав результати цих виборів легітимними. За останні декілька місяців ми наполегливо працювали, щоб поширювати в світі достовірну інформацію про події в Україні, заперечувати дезінформацію і надавати допомогу учасникам Майдану. Всі ці дії відображають слова пані Рожанковської – «намагання поглиблення національної свідомости»!

Я хочу попросити вас усіх встати і вшанувати хвилиною мовчання пам'ять тих, хто віддав своє життя за віру в справді демократичну і вільну Україну, в якій цінуватиметься право кожного громадянина на гідне життя.

Попрошу Вас ще не сідати: розпочинаючи нашу ХХХ Конвенцію, маємо також згадати усіх тих дорогих нам союзнянок і Почесних членок, які пішли з життя з часу нашої останньої зустрічі 2011 року і які були невід'ємною частиною нашої спільної праці тривалістю майже 90 років.

Я хочу подякувати нашим членкам за надану мені довіру і честь очолювати нашу організацію. Я намагалася працювати, керуючись Статутом СУА та резолюціями, прийнятими на ХХІХ Конвенції в Нью Джерзі. Я з гордістю представляла СУА на окружних з'їздах, різноманітних заходах в громаді, конгресах, конференціях, в уряді США у Вашингтоні, при ООН, а також в Україні. Наша Головна Управа старанно працювала, щоб досягнути поступу вперед, про що Ви могли прочитати щомісячно в «Нашому Житті» та у звітах членів Головної Управи в конвенційній книжці. Весь цей час наші постійні проєкти, серед яких суспільна опіка, стипендійна, культурно-освітня та архівна програми продовжують виконувати свою головну мету, але все дивимось в майбутнє і шукаємо нові підходи та ініціативи.

Я б хотіла з Вами поділитися з трьома найважливішими поступами за останні три роки, які підкреслили важливість діяльності нашої організації.

Перше – Лекторій Жіночих Студій в Українському Католицькому університеті у Львові

Друга резолюція ХХІХ Конвенції СУА зобов'язує Головну Управу «вивчити можливість фінансування лекторію Жіночих студій в Українському Католицькому Університеті у Львові». Ми це виконали і на Річному засіданні Головної Управи СУА у жовтні 2011 створили Фонд Лекторію Жіночих Студій. Члени Головної Управи всеціло підтримали цей проєкт. У закладенні новаторської програми жіночих студій СУА підкреслив своє переконання у тому, що освіта є **ключем** до сучасної і успішної України. Лекторій дає можливість молодим українським жінкам розвинути знання про ролі жінок в минулому і сучасному як в Україні, так і поза її межами і одночасно розглянути гідне місце жінки в сучасній Україні.

З часу інавгурації програми відбулося вже багато цікавих курсів та семінарів, наприклад:

Осінній семестр 2013: кандидат соціологічних наук Вікторія Володько «**Сучасна трудова міграція в Україні та світі (жіночий вимір)**», або

Весняний семестр 2014: кандидат історичних наук Мирослава Дядюк «**Український**

жіночий рух у суспільно-політичних процесах міжвоєнного періоду».

Фонд СУА Лекторію жіночих студій в УКУ створив нам добре ім'я в наукових колах України, підвищив авторитет Союзу Українок Америки в Україні, а також дав можливість зробити внесок у навчання українських молодих жінок і хлопців, збагатити їх світогляд новими поглядами та залучити їх до дискусій на важливі суспільні теми.

Друге – Партнерство для допомоги українським дітям з опіковими травмами

У вересні 2011-го року наша співпраця з доктором Геннадієм Фузайловим з Massachusetts General Hospital і з Shriners' принесла перший значний результат: СУА став спонсором **першого** у Східній Європі проєкту «Shriner's Outreach Clinic» – програма лікарні Шрайнерс для підтримки дитячих лікарень Східної Європи, яку розпочали **втлювати саме у Львові**. Цей проєкт відбувся повторно у вересні 2012 і 2013 роках.

Кожного року доктор Фузайлов з командою лікарів (хірургом Данієлом Дрісколлом/Daniel Driscoll) і медсестрами приїжджають у Львів, діагностують стан дітей з опіковими травмами, оперують пацієнтів разом з доктором Савчином зі Львова та розробляють план подальшого лікування. Вони також рекомендують, кого з пацієнтів потрібно перевезти до Бостону для подальшого, більш складного, але безкоштовного лікування. Під час цих щорічних візитів американські лікарі також проводять лекції для українських колег. Для Дитячого опікового центру львівської лікарні №8 було придбано обладнання та медичні матеріали нами. Окрім прямої допомоги у лікуванні дітей з опіковими травмами, СУА профінансував відкриття «Навчального центру». У зв'язку з останніми потрясіннями в Україні цей без перебільшення безцінний проєкт тимчасово був призупинений, але ми впевнені, що як би не розвивалися події в Україні в майбутньому, доля дітей залишатиметься важливою і ми матимемо можливість продовжувати цю співпрацю.

Третє – Електронний архів «Нашого Життя» і Конвенційних Книг СУА

Усі числа «Нашого Життя» і Конвенційні книги тепер можна знайти на нашому веб-сайті. Цей відкритий доступ, а також активна функція пошуку всередині тексту кожного журналу і книги дає можливість дослідникам, зацікавленим у розвитку жіночого руху тут, в Америці, почерпнути інформацію з 70-річного архіву. Завдяки електронному архіву зросла і загальна кількість візитів на наш веб-сайт (www.unwla.org).

Щоб зрозуміти увесь широкий спектр наших досягнень за останні три роки і отримати докладну картину того, що було досягнуто протягом останніх трьох років, ми змінили формат нашої конвенції – всі презентації будуть відбуватися в одному і тому ж приміщенні, в основному, в пленарній залі, і не буде одночасних засідань, як у минулому. Крім того, ми скоротили час для доповіді кожної учасниці, щоб був час на запитання й обговорення. Таким чином, ми сподіваємося, що учасниці Конвенції зможуть краще ознайомитися з усім спектром діяльності СУА. Ми з нетерпінням чекаємо на ваші коментарі та зауваги.

Я дякую кожній членці Головної Управи за внесок у наш успіх. Досягнення СУА, як і будь-якої іншої крайової організації, залежать лише від досягнень її членів. Саме завдяки самовідданій праці членів Головної Управи ми зуміли працювати ефективно і провадити усі наші проєкти.

У своїй статті «Чому ми повинні належати до СУА», що з'явилася у квітневому числі «Нашого Життя» за 1944 р., заступниця голови СУА Олена Штогрин пише: «...ми учимося бути толерантними, годитись з більшістю, себто дійсного демократичного ладу. Виробляємо у себе витривалість, постійність, гартуємо свій характер. Це ці духові прикмети, яких набуваємо через працю в Союзі Українок.» І пані Штогрин додає: «щоби якась організація могла існувати, розвиватись, виповняти свої завдання, то члени її мусять ВІРИТИ в потребу і доцільність її існування».

Безперечно, діяльні союзанки ВІРИЛИ і ВІРЯТЬ у таку потребу і доцільність! Який величезний обсяг роботи проводиться! Скількох людських життів торкається діяльність нашої організації! Саме це посвятила і привела нас до 89-го року існування нашої організації. Але наша організація ніколи не відступила від своєї засадничої мети, від своєї первісної цілі.

Бажаю Вам усім цікавих, успішних нарад! Прошу кожну з вас постаратися зав'язати хоча б одне нове знайомство! Прошу підняти руку тих, для кого це перша Конвенція – Вітаємо! Закликаю всіх нас, українських жінок, об'єднати наші зусилля в такий нелегкий для України час; разом ми можемо зробити справді щось вартісного і вагомого в житті інших людей – чи то тут, чи в Україні. Я щиро вітаю кожну делегатку і гостю на нашій Конвенції!

Слава Україні! Героям Слава!

ІЗ СПОГАДІВ ПРО ДРУГИЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС СОЮЗУ УКРАЇНОК У 1994 РОЦІ

(Один день у Болехові)

В Івано-Франківську 7 липня 1994 року зустрілися українки, яких колись терниста доля повела різними дорогами. Тепер вони – делегатки ПЕРШОГО В УКРАЇНСЬКІЙ НЕЗАЛЕЖНІЙ УКРАЇНІ Другого Світового Конгресу Союзу українок. Дні 7-12 липня 1994 року стали незабутніми для 200 делегаток Конгресу.

Одним таким пам'ятним днем було 10 липня. Неділя. Болехів. Тут все було присвячене Наталії Кобринській, письменниці, організаторці жіночого руху та першій феміністці, яка залишила українській жінці заповіт: «Йти крок за кроком, прямуючи до вищого розвою людства».

...Ось делегати Конгресу йдуть липовою алеєю, якою колись ходила Вона до місця вічного супокою, щоб помолитися на могилі батька і матері. Несуть квіти на Її могилу... Священик відправляє панахиду. І до болю в серці лине високо до сонця «Вічна пам'ять». А далі – виступи поетеси Ірини Сенік, Майї Грудки з Австралії, поета-політв'язня Зеновія Красівського. Першою звернулася до всіх присутніх Любов Болюк, заступник голови СУ Болехова з такими словами: «Сюди, на тихий цвинтар, ми прийшли тою дорогою, по якій у зимову негоду 1920 року болехівчани провели в останню путь Наталію Кобринську і поклали на цьому місці її тіло на вічний спочинок. Скромно жила, в самоті померла, над могилою не було промов,... Закопали ялиновий хрест. Згодом поклали надгробний пам'ятник, опис якого і текст до нього зробила Наталія Кобринська ще за життя. На пам'ятнику лаконічний напис: "Мене вже серце не болить". Воно зупинилося навіки, а бентежна душа залишилася живою у творчій спадщині письменниці, у тих громадських справах, які започаткувала вона. То ж сьогодні над могилою невтомної трудівниці візьмим у свої серця великі помисли її, обіцяймо бути такими, якими хотіла вона бачити жінок... Союзянки з України Східної і Західної, з-за кордону, будьмо єдині у своїх діях. Хвилиною мовчання засвідчим єднання усіх нас, українок, солідарність з духом Наталії Кобринської. Хай полум'я маленьких свічечок, які засвітили ми отут, символізує світло, що йде від покоління

до покоління і шириться по світі».

...За старовинним українським звичаєм зустрічали гостей хлібом на вишиваному рушникові, вручаючи букети з волошок та житніх колосків. Біля пам'ятника Н. Кобринській краєзнавець Роман Скворій виголосив промову про славний рід Озаркевичів, його вклад у культурологічні процеси Галичини і поза її межами. Гості були приємно вражені виставкою, на якій представлені роботи народних умільців Долинщини, Рожнятівщини, Болехівщини. Краса Бойківщини лягла тут ниткою на полотні, витворами з соломки, вербової лози. На виставці „Бойківщина в живописі і слові” були картини художників Проненка, Тимкова, Ткаченка, Теліжина, звучали поезії Марти Чопик. „Бойківська родина” зачарувала присутніх народними співами, відтворенням звичаїв і традицій нашого краю. Несподіванкою стало і бойківське частування.

На конференції (ведуча О. Лесів-Сокульська) у доповідях: „Жінка-українка — заборолу проти асиміляції” (Христина Сивенька-Бейлі, Австралія), „По невтореній дорозі” (Лариса Дармохвал, Болехів) було підняте актуальне питання про ролі жінки у суспільному житті та значення великих починань Наталії Кобринської в ім'я майбутнього української жінки.

Свято в Болехові закінчилося літературно-музичною композицією — триптихом про Наталію Кобринську: „Перша вчителька”, „Легенда літньої ночі”, „Смолоскип у темряві”.

...12 липня 1994 року. Івано-Франківськ. Урочисте закриття Другого Світового Жіночого Конгресу. Останні побажання. ...І прощальні слова, написані на аркуші паперу, що збереглися та сьогодні оживають:

Omelana Rohoza, 65 E 1-th St., New York, N.Y. 10003

Я, як членка Союзу Українок Америки, бажаю багато сил у Вашій важкій праці на громадській ниві.

Luba Ciuzak 3 Welkin St. Windsor Lord's 5087I. A. Australia

Я приєднуюсь до СУ Болехова.

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ В НЬО ЙОРКУ

Діти Світлички 83-го Відділу СУА були учасниками Українського фестивалю церкви св. Юра в Нью Йорку, який відбувся 16–18 травня 2014 р. Виступ дітей підготували: Дарія Генза – виховна референтка, Дарія Дроздовська – вчителька, Мотря Мілянич – скарбник, Анастасія Антонів – концертмайстер.

Зліва: Лука Наливайко, Соломія Лобач, Софія Мельник, Юля Голят, Денис Горук, Меланія Бондін.

Галина Куцан, с. Хриплин Івано-Франківського міськвиконкому.

Давно-давно я не була так зворушена до глибини душі, здається, до самих найпотаємніших куточків свого серця. Цей Конгрес я відношу до однієї з найвизначніших подій в моєму житті. І якщо мене запитає: „Чому?“, то я з гордістю відповім, що я ніколи в житті не відчувала в собі стільки сили, енергії і того душевного піднесення, яким, здається, можна піднятися до самого неба. Слава Україні! Слава нашому жіноцтву!

Антоніна Литвин, с. Гребені, Казарлицький р-н, Київська обл.

Пісне рідна! Правда суца! Слово рідне! Волі стяг! Піднімемо цей стяг до Неба і Бог благословить нашу стражденну землю! Єднаймося, українки!
12.07.1994 р.

Катерина Криль, вул. Дрогобицька, 43 кв. 4б, м. Дрогобич

Ходила-м по горах Швейцарії, але, як казав гуцул, ...краций Болахів (переклад).

І. Шовковий, вул. Г. Хоткевича 4б кв.4 п.2, м. Івано-Франківськ

Союз Українок — це уособлення українського материнства. Материнства не тільки в плані продовження роду, а материнства у великому його значенні як основного начала у формуванні української нації. Особливого значення, ні, не просто особливого, а визначального значення це начало набуває в цей складний час будівництва держави, відродження української нації. Без потужної роботи в цьому напрямку СУ ми не могли б сподіватись на майбутнє. Я схилию голову перед передовим, прогресивним жіноцтвом України, перед всім українським жіноцтвом, яке взяло на свої тендітні плечі таку нелегку ношу. І в цій святій справі бажаю наснаги, втіхи від праці і успіху. Бо ваш успіх — це успіх України!

Гарним спогадом та своєрідним документом залишився фільм про Другий Світовий Конгрес Союзу Українок. Четвертий фільм цього циклу, знятий у Болахові та на Ясній Горі в Гошеві, має назву «Зірка Кобринської».

А ще... Для Союзу українок України ювілей Другого Світового Конгресу нагадав: час проаналізувати результати своєї роботи та накреслити шляхи високої мети — збереження соборності України.

*10 липня 1994 р. Болахів.
Біля могили Наталії Кобринської.*

Оксана Луцька

День Української Селянки під час I-го Жіночого Конгресу 1934 р. у Станиславові

(З книги «Спогади»)

В 1933 році Головна Управа Союзу Українок у Львові рішила відбутися Світовий Жіночий Конгрес у Станиславові. Філії СУ в Станиславові призначено бути господарем Конгресу, зайнятися приміщенням гостей, прохарчуванням, підшукуванням залу під наради Конгресу, мистецьких імпрез, виставок і найважливіше завдання – приготувати та провести День Української Селянки під час Конгресу. Це останнє нелегке завдання доручено Організаційній секції при філії СУ в Станиславові.

Головою секції в той час випало бути мені, абсолювентці української гімназії в Станиславові та ентузіястці праці серед сільського жіноцтва. Жіночий Конгрес накладав на членів Організаційної секції завдання: створити мережу гуртків Союзу Українок по селах Станиславівського повіту, перетворити існуючі жіночі гуртки при читальнях «Просвіти» на гуртки Союзу Українок, притягнути до громадської праці сільське жіноцтво та підготувати гуртки до участі в Конгресі. Тож молоді організаторки взялися до праці з ентузіазмом і молодечим запалом, а свідомість, що це праця для рідного народу, додавала нам охоти та енергії...

Треба було підготувати гуртки сільського жіноцтва до масової участі в Дні Селянки під час Конгресу, до дефіляди з побутовою народньою ношею, притаманною для кожного села, підготувати таблиці з написами для кожного гуртка, заохочувати і притягнути жінок до участі в пробах сільських хорів для спільного виступу на Конгресі, співпрацювати з інструкторками товариства «Сокіл» для вивчення вправ, гагілок і хороводів з гуртками дівчат, та багато інших справ вимагало реченцевого поладження.

Наближалися дні Конгресу. Ми, організаторки, хвилювалися, глибоко переживали ті приготування: як все воно вийде? Яка буде участь сільського жіноцтва? Скільки жінок прибуде? Яка буде їхня постава? Ноша? Чи польська влада не спинятиме наших жінок по дорозі до Станиславова? Як співатимуть збірні хори гуртків? Чи добре вивчили новий гімн Союзу Українок? Таких питань і побоювань за

успіх Дня Селянки було багато...

У неділю 24 червня 1934 р., тобто в День Селянки, вранці з биттям серця подалася я на вулицю Третього мая до «Сокола», де збиралося сільське жіноцтво, щоб вирушити на площу Каси Ощадности (за станиславівським парком), де мала відбуватися маніфестаційна частина Дня Селянки. Вулиці Станиславова повні українського жіноцтва, домінує народня ноша і насиченість українського елемента. Разом з іншими організаторками дібралися ми на площу Каси Ощадности, місця відкриття Дня Селянки. Тут уже райдугою кольорів рясніли святкові строї тисячних мас сільського жіноцтва. Картина, гідна руки маляра.

На прибраній трибуні сиділи члени Головної Управи Союзу Українок, голова – посолка Мілена Рудницька. Делегатки міжнародних Жіночих Організацій, представниці українських Жіночих Організацій з Німеччини, Англії, Чехії, Закарпаття, Америки, Канади, Аргентини, духовенство, представники крайових товариств, гості та багато молоді. Трибуна не поміщала всіх. Свято розпочалося архиерейською Службою Божою... після відправ та проповіді єпископа І. Лятишевського почалася многотисячна дефіляда сільських гуртків СУ (3000 учасниць). Всіх учасниць та учасників, що прибули й приглядалися дефіляді, було біля 10000, як опісля подавала преса.

Під звуки двох духових оркестр проходили рівними колонами перед трибуною жінки і дівчата, повернувши свої голови в сторону головного проводу з пошаною та довір'ям. День був чудовий, соняшний. Ні одної хмаринки на блакитному рідному небі... Перемаршовували ряди дівчат, завітчані стрічками гімнастики товариства «Сокіл», лави жінок у квітчастих хустках на головах, білих сорочках, вишитих різнорідними мотивами, технікою і кольорами. Попереду йшло жіноцтво Станиславівщини, воно найчисленніше представлене. Недалеко трибуни в юрбі глядачів стояли організаторки та з увагою слідкували за маршируючими лавами наших жіночок. Ось переходять ряди жінок з чітким написом: «Кружок Союзу

Українок – село Ямниця» в зелених хустках, таких же спідницях та червоних запасках; із села Микитинець – у червоних вишитих кептарях; із села Підпечари – в білих спідницях та по-мистецьки вистилуваними чорною ниткою рукавами, запасках; село Павелче – в чорних оксамитних спідницях, чорних корсетках і зелених запасках. Та чи вичислиш усіх? Спостерегаємо знайомі усміхнені, радісні обличчя. Дехто з маршируючих завважував нас та помахом рук радісно вітав. І така ж радість наповняла наші груди. Значить, не даремними були наші недільні поїздки по селах, труди, підготовча праця по гуртках. За Станиславівщиною в дефіляді марширували представниці сільських гуртків Коломийщини, Галича, Рогатинщини, Бучаччини, Городенщини, Стрийщини та міщанки з Калуша й Угнева в староміщанських одягах.

Після імпозантної одногодинної дефіляди організованого українського жіноцтва відбувалися вправи дівчат товариства «Сокіл». На зеленій мураві просторій площі усталися дисципліновано стрункі колони дівчат, що нагадують барвисті кльомби польових квітів. На знак провідниць граціозними рухами виводять вправи з вінками та серпами, гагілки та хоровади під звуки тужливої дівочої пісні. Ми дивилися, мов заворожені. Яка краса! Яка древня містика народнього ритуального танку відбувається перед очима тисячних глядачів на лоні зеленої природи!

Під гучні оплески захопленої публіки закінчився popis молоді. Біля трибуни на площі відбулося багатотисячне віче українського жіноцтва. Голова Союзу Українок Мілена Рудницька відкрила віче, стверджуючи, що сьогодні українські селянки здали іспит зрілості своєю масовою участю та організаційністю. Головну промову виголосила заступниця голови СУ Ірина Макух-Павликовська. Згадуючи частини українських земель, представниці яких прибули на Жіночий Конгрес, вона із сумом пригадала, що немає присутніх на Конгресі наших сестер із Наддніпрянщини. Заступають їх частково емігрантки. Вона говорила: «Всі ми, українські жінки-сестри, маємо спільну думку і завдання... Ми маємо домагатися української школи, української молитви в школі. Маємо розбудовувати українську кооперацію, застосовуючи клич «Свій до свого»... хто ще не з нами, того треба притягнути в наші організовані ряди».

Від сільського жіноцтва Станиславівщини промовляла селянка із села Микитинець Креховецька, яка закінчила своє патріотичне

слово надією, що «...другий Жіночий Конгрес святкуватиме українське жіноцтво в столиці вільної Української Держави місті Києві...»

Слідували привіти: Г. Чикаленко з Варшави (емігрантка з Наддніпрянщини), М. Клемпушової з Ясіня та Станькової з Хусту (Закарпаття), Г. Романич з Канади, Горбачевої з Полісся, Багринівської з Волині. Професор Софія Русова з Праги (емігрантка з Наддніпрянщини) тремтячим голосом вітала всіх, що борються за волю. «Прийде час, – сказала вона, – коли ми з'єднаємося з нашими сестрами з-за Збруча». Сенаторка Олена Кислевська пригадала, що 50 років тому тут на першому Жіночому З'їзді в Станиславові засіяно перше зерно, яке розсіялося по всій українській землі... «Ми боролися тоді за право жінки на працю, на науку, за кусень хліба для своїх дітей. Тепер наші жінки мусять боротися далі за право на науку, за працю, за волю свого народу», – сказала вона...

...Вітав жінок теж приятель засновниці жіночого руху Наталії Кобринської, д-р Т. Окуневський.

Спонтанним відспіванням національного гімну в супроводі оркестри та в піднесеному настрої з почуттям національної гордості закінчено це багатолюдне жіноче віче.

По полудні того пропам'ятного Дня Української Селянки відбулися дві урочисті академії. Одна – для сільського жіноцтва в залі «Сокола», а друга – з програмою для міста в театрі Монюшка... Сенаторка О. Кислевська вдруге того дня зворушливо промовляла до сільського жіноцтва зі сцени «Сокола»: «Дорогі сестри-українки, ми, інтелігентки, сьогодні приходимо до Вас, селянок, з глибокою пошаною. Ми – пливкий елемент. Ви – ціпкий. Ви зберегли нам релігію, поезію, чисту народню мову й багато інших цінностей. Не будь ваших пісень, не було б Лисенка та й, може, Шевченка. Ви найбільше терпіли під час панщини та й інших лихоліть. Тому сьогодні дякуємо Вам і просимо вашої помочі, організованої помочі» («Нова зоря», 5 липня 1934 р.)...

Академію закінчено «живим образом», що зображував постать Матері-України, до стіп якої горнуть всі прошарки українського народу.

Одночасно відбувалася друга академія в театральній залі Монюшка для філії СУ, закордонних гостей та місцевої української громади.

Так закінчилося багатотисячне святкування Дня Української Селянки.

ГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ КОНВЕНЦІЙНОЇ КНИЖКИ...

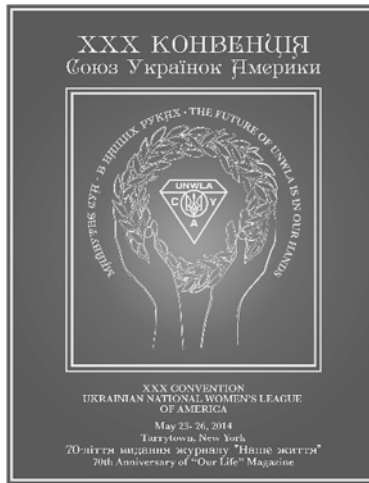
Відкривши Конвенційну книгу 30-ої Конвенції СУА, читаємо вірш Лесі Українки «На роковини Шевченка». Адже в цьому році українці всього світу відзначають 200-ліття від дня народження великого українського пророка, поета, художника і вірного сина України Тараса Григоровича Шевченка. Саме цій ювілейній даті великого Кобзаря присвячена цьогорічна Конвенційна книга.

Далі подана стаття професора д-р Наталії Пазунок «Наш поет», яка розкриває всю велич постаті Тараса Шевченка, його глибоку народність, його твердий український дух, його пророчу геніяльність, його розуміння усіх болей і всіх потреб свого народу і його здатність вказати своєму народові історичний його шлях, шлях боротьби за волюнське святу, щоб не гинути у ворожому ярмі. У поемі-містерії «Великий льох» Шевченко висловлює своє пророцтво, що сила українського народу «не в золоті, не в самоцвітах гетьманських, не в багатствах родючої української землі, як думає захланна Москва, а в глибинах нездоланного і вічно живого духа України...».

Символічним є той факт, що якраз у 200-ту річницю Шевченка живий дух України знову пробудився і виник Майдан. Крилаті слова Шевченка були на Майдані разом з народом, додавали снаги, сили і бойового духу нашим сучасним героям за визволення України з новітнього ярма.

Шевченківській темі присвячена також стаття д-р Тамари Гундорової «Тарас Шевченко – український фемініст». Автор знайомить читачів з Шевченком-прозаїком. «Саме в прозових творах виразно виявилися погляди Шевченка на багато проблем світу – освіту, виховання, національну свідомість, стосунки батьків і дітей, долю жінок», – робить висновки автор. Т. Гундорова і розкриває тему жіночих образів у прозі Шевченка.

В цьому році наша організація відзначає 70-ліття свого часопису – журналу «Наше Життя». Цій важливій події також присвячена Конвенційна книга 30-ої Конвенції СУА, зокрема, стаття головного редактора

Лідії Слиж «Історія журналу «Наше Життя».

В Конвенційній книзі подані численні привіти, які надійшли від духовенства, українських дипломатичних представництв, фінансових установ, українсько-американських політичних та громадських організацій та окремих осіб. В цих привітах дана висока оцінка діяльності Союзу Українок Америки упродовж 89 років існування та вдячність за невтомну працю союзянок для свого народу як в діаспорі, так і в Україні.

Всі члени Головної Управи на чолі з головою СУА подали детальні звіти про трьохрічну діяльність. Видно, що кожна членка старалася виконувати свої обов'язки не лише добросовісно, але й з великою відповідальністю перед союзнянками, які обрали її на високий пост провідника. Особливо цікавими і змістовними є звіти округ та відділів СУА, в яких висвітлено великий ентузіазм союзянок в останній акції СУА «Допомога Майдану». Завдяки наполегливій муравлиній праці кожної союзянки зокрема і всіх разом наша організація здобула велику і заслужену повагу української спільноти не лише Америки, але всього українського світу.

Над виданням Конвенційної книжки кілька місяців працював дружній і злагоджений колектив, який очолювали голова СУА Маріянна Заяць (з уряду) і голова Видавничої комісії Уляна Мусій Зінич – перша заступниця голови СУА. До складу комісії входили: Оксана Фаріон – скарбник, Зоряна Гафткович – секретар, Оксана Дац і Наталія Соневицька – члени. Технологічну допомогу здійснював Микола Дармохвал. Україномовний редактор Лідія Слиж, англomовний редактор Олеся Валло, перекладач Ірина Кошулап. Оформлення обкладинки Христини Іжак. Друкування здійснювалося в Computoprint Corp., власник Марія Душляк.

Конвенційну книжку можна придбати в канцелярії СУА.

Лідія Слиж.

LOOKING THROUGH THE CONVENTION BOOK...

Upon opening the Convention Book of the XXX UNWLA Convention, one finds Lesya Ukrainka's poem "On Shevchenko's Anniversary," for 2014 is the year when Ukrainians all over the world celebrate the Bicentennial of Ukraine's greatest poet, artist, and patriot, Taras Shevchenko. This year's Convention Book is dedicated to this historic occasion.

The poem is followed by Dr. Natalia Pazuniak's article "Our Poet," which explains the vital importance of Shevchenko and his works, his folk roots, his strong Ukrainian spirit, his prophetic genius, his deep understanding of his nation's wounds and needs, and his ability to chart for his nation a historical path out of foreign enslavement to freedom. In his mystery play "The Great Vault," Shevchenko prophesied that the strength of the Ukrainian people was "not in gold or hetman's precious stones, nor in the riches of Ukraine's fertile soil, as greedy Moscow thought, but rather in the depths of Ukraine's living, unyielding spirit..."

It is symbolic that Ukraine's spirit awakened again—on the Maidan—around Shevchenko's 200th anniversary. Shevchenko's poetic lines and slogans were there among the people on the Maidan giving strength and courage to our present-day fighters for Ukraine's liberation from a contemporary form of enslavement.

Dr. Tamara Hundorova's article which follows is also dedicated to Shevchenko's anniversary. "Taras Shevchenko as a Ukrainian Feminist" introduces the reader to the female characters in the prose works by Shevchenko. "It was the prose that uncovered Shevchenko's views on many worldwide issues—upbringing, education, national consciousness, relationships between parents and children, and the plight of women," concludes the author.

This year our organization marks the 70th anniversary of its official publication, *Our Life*. The Convention Book of the XXX Convention is also dedicated to this important date.

The 70-year long history of the magazine is detailed in the Convention Book article by *Our Life's* Editor-in-Chief Lidia Slysh.

The Convention Book includes numerous greetings received from clergy, Ukrainian diplomatic corps, financial institutions, Ukrainian-American political and community organizations as well as individuals. The greetings testify to the fact that the UNWLA's work throughout its 89 years of existence has been held in high esteem. They express the gratitude of Ukrainians all over the world for everything that the *Soyuzianky* have been doing for their nation and communities.

All members of the National Board have submitted detailed reports on their work in the past three years. It is evident that each member strove to fulfill her duties with utmost care and great sense of responsibility towards those who had elected her to a leadership position. The reports by UNWLA Regional Councils and Branches that capture the great enthusiasm of *Soyuzianky* in the UNWLA's most recent project of helping the Maidan are especially interesting to read. Thanks to the diligent work by each *Soyuzianka* and all of them together, our organization has the respect of the Ukrainian communities not only in the United States, but also worldwide.

The Convention Book was prepared for publication thanks to the collective efforts by a team of individuals led by UNWLA President Marianna Zajac (Executive Committee representative) and Convention Book Committee Chair Ulana Zynych, UNWLA 1st Vice-President. The Committee included Treasurer Oxana Farion, Secretary Zoriana Haftkowycz, and members Oksana Dats and Natalia Sonevytska. Technical assistance was provided by Mykola Darmochwal. Lidia Slysh served as Ukrainian-language editor and Olesia Wallo as English-language editor. Translations were done by Iryna Koshulap. Christine Izak designed the cover. The Convention Book was printed by Computoprint Corp., owner Maria Duplak.

The Convention Book is available for purchase at the UNWLA office.

Lidia Slysh

English translation by Olesia Wallo

ДО УВАГИ МИСТЦІВ І ШАНУВАЛЬНИКІВ МИСТЕЦТВА!

Редакція журналу приймає фотографії доброї резолюції (у форматі JPG) з праць мистців українського походження, котрі будь-коли малювали або виставляли свої праці в США, для розміщення на обкладинці «Нашого життя». Просимо надсилати Ваші пропозиції та фото електронною поштою до редакції «Нашого життя» (unwlaourlife@gmail.com) та до нашого мистецького координатора Уляни Зінич (uzynych@comcast.net).

«НЕЗВИЧАЙНІ ДОЛІ ЗВИЧАЙНИХ ЖІНОК: усна історія ХХ століття»

У 2013-му році у видавництві Львівської Політехніки вийшла книга «Незвичайні долі звичайних жінок». Ця книжка постала з так званого жіночого проекту, який 2001-го року започаткував Українсько-Канадський Дослідчо-Документаційний Центр у Торонто. А пізніше долучився до проекту Інститут історичних досліджень Львівського університету ім. Івана Франка. Головним упорядником цього 835-сторінкового тому є Іроїда Винницька, а упорядниками Оксана Дмитерко і Наталя Федорович. Передмову написав історик Ярослав Грицак.

Тут вміщено 21 інтерв'ю (співбесід) з жінками, які в часі цих розмов жили в Україні, Канаді, Австралії, Німеччині, Польщі, США. На сьогодні більшість з них вже перейшли до вічності. Найстарша оповідачка, Людмила Бризгун 1893-го року народження, а наймолодша, Ганна Концевич з 1934-го року. Оповідання-свідчення сягають від I-ої світової війни аж до розпаду СРСР, але найголовніше зосередження є у часі від 1930-их до 1950-их років. Особи, які розповідають, це жінки з різних прошарків суспільства, різного рівня освіти і походять з різних (16-ти) областей України.

Жінки своїми власними словами передають особисті та родинні переживання, що включають арешти і знуцання як московських зайдів, так і німців; польську паціфікацію; вивози на Сибір; участь в ОУН-УПА; таємне переховування євреїв; підпільна Греко-Католицька Церква; акція «Вісла»; Голодомор; голод 1946-47 року; насильні вивози молоді на примусові роботи в Німеччині; жахи «репатріації»; ув'язнення в совітських і німецьких тюрмах та інші теми.

Ця книга усної історії є неоціненним першоджерелом для історичних наукових дослідів особливо ще тому, що тут свідчать жінки. Жінки менше звертають увагу на політичні теорії, а більше зосереджуються на соціальних аспектах життя. Метода усної історії, щоб вивчати дану епоху, є відносно нова в укра-

їнській історіографії, але вона дає інакше бачення подій ніж та, що історики вивчають на підставі письмових документів. В «мертвих» документах бракує людської спонтанності і різноманітності інтерпретації. Усна історія жінок дає унікальну перспективу: як виглядало щоденне життя в умовах війни, дає нагоду побачити пересічне виживання, як сприймалися родинні трагедії, і т.п. Між іншим, сестра Хризантія (монахиня) у своїм довгим та надзвичайно цікавим свідченні згадує про кохання між вояком УПА і дівчиною-єврейкою, яка потім сама стала українською монахиною.

Словом, жінки часто підносять чи зауважують моменти, на які чоловіки не звернули б уваги. Чим більше «кутів зору» на якусь подію, тим акуратніше можна конструювати даний період історії.

Незважаючи на напружений і невеселий матеріал, кожнісіньке інтерв'ю читається з абсолютним зацікавленням і навіть приємністю. Світлина кожної розмовниці, короткі біографічні дані створюють враження, що читач сам особисто розмовляє з цією особою. Мова розповідачок оригінальна (часом навіть неграмотна) – так, як ті жінки в даний час і даній околиці розмовляли – і це також сприяє читачеві неначе «бути там і бачити, чи чути на власні очі-вуха» що і як діялося.

Захоплюючи для мене спогади сестри Хризантії, Галини Скасків, Стефанії Гурко – хоч всі до одного дуже цінні.

Це винятково старанне і продумане видання. В кінці книги зібрані резюме кожного інтерв'ю в англійській мові. У додатку також випрацьовані таблиці: опис розмов в алфавітному порядку, хронологічно-територіальні дані; також є словник маловживаних і незрозумілих слів, іменний і географічний покажчик і на кінці долучений диск-аудіозапис, так що усю книгу можна послухати.

Надія Дейчаківська,
членка 12-го Відділу СУА, Клівленд, Огайо.

MAIDAN, SHEVCHENKO, AND ART

by Oksana Romaniv-Triska, Ph.D.

Who could have thought that failure to sign a cooperation agreement between Ukraine and the European Union in the 21st century would become so intertwined with the events of 200 years ago? The revolutionary upheaval in Kyiv from December of 2013 until February of 2014 aimed to change those in power. However, in that turbulent sea of human emotions there appeared several artistic phenomena which accompanied the revolution and turned out to be far from accidental.

The creative spirit of Ukrainians manifested itself first and foremost in the different kinds of visual art on the Maidan—Yanukovich's notorious New Year's tree nicknamed "yolka," decorated with posters and banners; New Year's postcards by Ilya Strongovsky; the statue of St. Nicholas which was put up on the Maidan; and the Christmas Nativity scene painted by artists from L'viv. The common need to reflect on the events taking place in Kyiv also led to the creation of the so-called "Art Barbakan"—four walls mounted on Kyiv's central street Khreshchatyk where artists from all over Ukraine displayed their works.

Besides the Revolution of Dignity, 2014 brought us the bicentennial of Taras Shevchenko. The events planned months in advance could not dominate life in Kyiv as the fate of the Ukrainian State was being decided in those days in Ukraine's capital. All of a sudden posters from the series *The Icons of the Revolution* became the harbingers of victory: the images of Taras Shevchenko, Lesya Ukrainka, and Ivan Franko as contemporary revolutionaries appeared on February 10th on the walls of the buildings along the Khreshchatyk. The poster of Shevchenko, signed with the line from his narrative poem "Hamaliya"—"The fire doesn't burn the battle-hardened"—was etched in the memory of many a protester in those days. The posters were created and published online by an artist who chose to sign them with the nickname "Sociopath." At a first glance, the use of Ukraine's literary classics by young artists is surprising—these are the works universally mandated for study in Ukrainian schools. Yet it is perhaps the moments of profound crisis that help one fully appreciate the power of these writers' thinking, and it is in such moments that Shevchenko becomes exceedingly relevant in our daily lives.

Sociopath, poster "The Fire Doesn't Burn the Battle-Hardened"

The artist chose a simple depiction of Shevchenko—the poet is wearing the traditional, even "archaic" Cossack hat but also a kerchief that covers half of his face, making his eyes stand out. The background includes crossed bottles—red-and-black "Molotov cocktails"—and that is all. Pathos has been replaced with concision, long tirades and speeches with a portrait-as-sign, which bespeaks Shevchenko's presence with us—here and now. It turns out that he has been with us all the time and we simply did not notice...

Andriy Yermolenko, one of the founders of the contemporary trend known as "zhlob-art" (which takes a highly ironic look at the contemporary Ukrainian society in some of its worst manifestations), is less laconic. He created his Shevchenko series long before the Euromaidan, having depicted the poet in a variety of contemporary roles—"Shevchenko the Superman," "Shevchenko the Policeman," "Shevchenko the King of Rock'n'Roll," etc. Yermolenko commented on his interest in Ukraine's premier poet: "Shevchenko! He was a fierce guy... The only individual who had no qualms about calling the Russian tsar names... To me, he is an example of a person of action. It's time to act!" The exhibition of posters which adapted the image of Shevchenko to our current reality drew the public's attention: on more than one occasion, I noticed visitors examining this

new image of Shevchenko very carefully. Of course there are people who reject this new trend: at the Andrey Sheptytsky National Museum in L'viv, there was much debate whether it was even worth including the Yermolenko pieces in the Bicentennial Shevchenko exhibit. Yet even in L'viv, a city that is quite conservative in its tastes, the exhibit received much praise.

Andriy Yermolenko, the inscription quotes from Shevchenko's poem "Do Not Be Envious of the Rich...": "Do not be envious of the rich: the wealthy man enjoys/Nor love nor friendship—these he buys, and hired pleasure cloys." (Engl. trans. by C.H. Andrusyshen and Watson Kirkconnell)

Adapting Shevchenko to the lived experience of later generations is not a new concern. As it turns out, the early 20th-century Galician literary group *Moloda Muza* (Young Muse), while searching for its own artistic style, pondered the question of Ukrainian conservatism and its influence on how the Ukrainian public received new literary phenomena. As poet Petro Karmanskyi wrote, "[w]e, the members of the Young Muse, perhaps even instinctively felt that Europe was charging ahead while we, the Galicians, were sitting stone-like on the granite foundations of traditional folklorism, clichéd patriotism, primitivism, and senti-

mentalism... We saw that most of the public had not even digested Shevchenko and Franko, stubbornly mulling over only the essays by the former and the pathos of "Kameniari" ("Stone-Cutters") by the latter..." (P. Karmanskyi, *Ukrains'ka Bohema*, L'viv, 1996, pp. 126-7) Interestingly the Shevchenko exhibit at the National Museum included a caricature of Shevchenko drawn in 1922 by the futurist artist Osyp Sorokhtei, which looked strikingly modern and expressive. In just a few graphic lines, the artist captured both the poet's character and his inner strength.

Osyp Sorokhtei, Shevchenko caricature (1922)

The Shevchenko exhibit which opened at the National Museum in March of 2014 demonstrates perfectly the changes that have happened in our perception of Shevchenko: it takes the visitor from the purely illustrative material to the re-contextualized image of the poet, to the interactive elements in the project *Our Shevchenko* by Serhiy Proskurnia.

A "barricade" built out of works by Vladimir Lenin and other Soviet literature that were kept in the basement of the National Museum in L'viv.

In the article “Taras Shevchenko: the Individual vs. the Myth,” Kyiv art historians Yulia Maistrenko-Vakulenko and Olga Balashova stated, “...in essence, the main achievement of Taras Shevchenko lies not in his art but in the fact that he dared to be a Ukrainian in the high society of the Russian empire—at a time when such a self-identification was unpopular, to put it mildly.” While I disagree with such an assessment of Shevchenko’s art, the authors of the article are right about the “Ukrainian-ness” of the poet. In 2013-2014, Shevchenko emerged as one of the spiritual “leaders” of the Maidan because most of the protesters were there to assert their right to be Ukrainians—rather than “Little Russians” or “khokhly” (many Russians’ derogatory name for

Ukrainians—OW)... That is precisely why Shevchenko is appealing to many contemporary artists; it is the reason for their very personal and intuitive reception of his image—and for the poet’s ubiquitous presence on the Maidan as a symbol, an example, and a Great Ukrainian.

It so happened that in February of 2014 the Ukrainian nation managed to re-think its collective existence and to breathe new life into Taras Shevchenko’s enduring slogan: *Boritesia—poborete!* (“Fight—and you will overcome!”) For this we thank God, Shevchenko, and the heroes of the Maidan...

English translation by Olesia Wallo

TO OUR NEW MEMBERS -
Welcome!

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL		BRANCHES-AT-LARGE
75	CHRISTINA SALDANA	136 DOMINICA ANNESE
		136 ORYSIA ATANOWSKY
		136 SOPHIE BARANYK
		136 VALENTINA DIMITRI
		136 LUBA DRAHOSZ
		136 DARIA HIRNIAK
		136 TATIANA HURSKY, DA
		136 NADIA LYNCH
		136 LUBA MARINO
NEW YORK REGIONAL COUNCIL		136 MARY ANN PADGETT
64	ANNA ALYSKEWYCZ	136 MARIE SHANDOR
83	DARIA IWASKO	136 HALYNA TRAVERSA YOUNG
83	LYUDMYLA ZSIDISIN	136 LARISSA WYCHRIJ

In memory of **Maria Borkowsky**, a longtime member of the UNWLA:

- \$500 Taras and Maria Borkowsky, Lidia Stebelsky.
- \$250 UNWLA Branch 30 in Yonkers.
- \$200 Stefan and Larissa Peleschuk, Roman and Irene Kostrubiak, Josefina Pando.
- \$100 Ewdokia Bodnarenko, Nicholas and Irene Zwarych, Bohdan Tytla, Olha Hankevych; Aduracion Uson, Olga Rudensky.
- \$50 Boris Lewyckyj, Zenon and Maria Kocylowsky, Marta L. Danyluk.
- \$25 Walter and Anna Kozicky.
- \$20 Eugene and Halyna Kurywczak, Witiuk Family.

Our sincere thanks to our contributors. Жертводавцям щиро дякуємо!

TO CONTRIBUTE TO THIS EFFORT, PLEASE MAKE YOUR CHECK PAYABLE TO
"UNWLA" with the notation reading "UNWLA Endowment Fund at UCU"
AND MAIL DIRECTLY TO UNWLA HEADQUARTERS 203 SECOND AVE, NY, NY 10003

SPEECH BY UNWLA PRESIDENT MARIANNA ZAJAC AT THE OPENING OF THE XXX UNWLA CONVENTION

May 24, 2014

My sincere greetings to the Honorary UNWLA Presidents, Anna Krawczuk and Iryna Kurowyckyj!

I would like to thank all of you for coming to take an active part in the XXX UNWLA Convention. Greetings to you, our dear delegates, *Soyuzianky*, and guests of the Convention! I would like to also welcome our esteemed guests from Ukraine and from Canada!

Our membership has gathered for the XXX Convention—which means this is the thirtieth time when our delegates and members come together to examine our achievements of the past three years and to discuss our plans for the future. It has been thirty years since a convention took place in the city of New York—the actual birthplace of our beloved organization. In her report during the XX Convention, the then UNWLA President Ivanna Rozhankowsky stated: “[i]n comparison with women’s movements of other nations, emancipation was never the exclusive goal for the Ukrainian women; it was accompanied by these women’s efforts to deepen national consciousness, to raise the educational and economic standards in villages and cities, and to fight for their nation’s liberation.” Our work in the UNWLA reflects this very statement. While this Convention is taking place in the year when we celebrate both the 70th anniversary of *Our Life* and the 200th anniversary of the birth of the renowned Taras Shevchenko, the events currently taking place in Ukraine are constantly in our minds and souls. As Ukrainian-American women, we are deeply concerned about the future of our fatherland and we pray that tomorrow’s elections are allowed to happen in a democratic fashion in eastern Ukraine, and that the results are seen as legitimate by the world. For the past few months, we have been actively working to disseminate information, negate misinformation, and to aid the participants on the Maidan. These activities fit well with Ms. Rozhankowsky’s description—they are “efforts to deepen the national consciousness”!

May I ask you all to stand for a moment of silence for those who gave their lives for their belief in a truly democratic and free Ukraine, one which values the quality of life for each and every one of its citizens.

Please remain standing—for as we begin our XXX Convention, let us also remember our beloved UNWLA members and Honorary members who have passed away since our last gathering in 2011 and who were an integral part of our almost 90-year long journey of dedicated work.

I would like to thank our members for the honor and trust to lead our organization. I strove to work using the UNWLA Bylaws and Resolutions passed during the XXIX Convention in New Jersey as my guide. I was proud to represent the UNWLA at various Regional Council meetings, congresses, conferences and other events in the Ukrainian community, the US government in Washington, D.C., at the UN, and in Ukraine. Our National Board worked hard to move forward with our projects and these were regularly reported on in *Our Life* as well as in the latest Convention Book. Throughout this time, our ongoing projects in social welfare, scholarship, educational, cultural, and archival programs continued to function, but at the same time we also looked into the future and sought out new approaches and initiatives.

I would like to share our organization’s three most significant achievements for the past three years. They emphatically underscore the importance of our organization’s work.

The first one was **the Lectureship in Women’s Studies at the Ukrainian Catholic University in L’viv.**

The second resolution passed at the XXIX UNWLA Convention gave the National Board the task to “[s]tudy the feasibility of funding a Lectureship in Women’s Studies at the Ukrainian Catholic University in L’viv.” We completed this task and, at the National Board annual meeting held in October of 2011, we created a Women’s Studies Lectureship Endowment Fund. The National Board members voted unanimously in support of this project. In creating this groundbreaking program in women’s studies, the UNWLA reaffirmed its belief that education is the **key** to a modern and viable Ukraine. The Lectureship gives the young women of Ukraine an opportunity to gain knowledge about the role of women in the past and present of Ukraine and the world and to find their own, important place in contemporary Ukrainian society.

Since the program's inauguration many interesting courses and seminars have already taken place. For example, in the fall of 2013, Dr. Viktoriya Volod'ko taught a course entitled "**Contemporary Labor Migration in Ukraine and the World: The Perspective of Women**"; and in the spring 2014, Dr. Myroslava Diadiuk taught the course "**The Involvement of the Ukrainian Women's Movement in the Political and Social Spheres of the Interwar Period.**"

The UNWLA Endowment Fund for Women's Studies at UCU has raised the UNWLA's profile in the academic world in Ukraine. The Lectureship has touched and will continue to touch the lives of many young Ukrainian women and men, as their understanding of women's roles evolves through stimulating discussions and their futures are enriched with new viewpoints.

Our second achievement was our **Partnership to Aid Pediatric Burn Victims in Ukraine.**

By September of 2011, our cooperation with Dr. Gennadiy Fuzaylov from Massachusetts General Hospital and Shriners Hospital in Boston, MA, culminated in our support of the **very first** Shriners Outreach Clinic in Eastern Europe, held in L'viv, Ukraine. The Outreach Clinic took place again in September of 2012 and 2013.

Annually Dr. Fuzaylov and a team of doctors (including Dr. Daniel Driscoll as surgeon as well as supporting nurses) travel to L'viv, assess children with burns who come from all over Ukraine, operate with Dr. Savchyn of L'viv Hospital No. 8, plan follow-up care, and finally recommend which of these patients should be brought to Shriners for further, more complex but cost-free procedures. During these annual clinics, lectures are also arranged for Ukrainian burn care physicians. Equipment and supplies have since been purchased for Dr. Savchyn's Burn Care Unit. In addition to the direct care of young burn victims, a Learning Center, funded by the UNWLA, was opened at the L'viv Hospital. Due to the present turmoil in Ukraine, this priceless collaboration is on hold but we are confident that, whatever the final outcome, the fate of injured children will remain important and allow for further cooperation.

Our third achievement in the past three years was the **Digitalizing of Our Life and UNWLA Convention Books.** ALL issues of *Our Life* and all convention books can now be found on our website and are in "searchable" format. This accessibility makes it possible for researchers interested in the women's movement here in the United States to have 70 years of information at their fingertips. We credit the number of "hits" on our website (www.unwla.org) to this new addition.

In order for the delegates to be able to grasp the entire spectrum of our achievements for the past three years, we have changed the format of our convention—all presentations will be held in one space, mostly the plenary room, and there will not be breakout sessions as in the past. The time allotted for each presenter has been shortened but this will allow time for questions and answers, and attendees will have the opportunity to better understand the wide scope and variety of the UNWLA's work. We look forward to your input.

I would like to thank every member of the National Board for her contribution to our success. The achievements of the UNWLA, as those of any other national organization, depend entirely on the contributions of its members. It was thanks to the dedicated work of all the members of the National Board that we, as an organization, managed to work effectively and realize all of our projects.

In an article entitled "Why We Should Belong to the UNWLA," which appeared in the April 1944 issue of *Our Life*, Olena Shtohryn, the then Vice President of the UNWLA, wrote, "...we are learning to be tolerant, to agree with the majority—that is, the real stuff of democracy. We are developing in ourselves perseverance and constancy, we are tempering our character. These are the moral characteristics which become ours through our work in the UNWLA." As she further added, "...in order for any organization to exist, develop, and fulfill its mission, its members must BELIEVE that it is necessary and important..."

Clearly, our active membership did and does BELIEVE that our organization is necessary and important! One only has to notice the immense scope of the work that is being done! How many lives are touched by the activities of our organization! It is this dedication that has brought us to the 89th year of our organization's existence and successful functioning. Yet throughout this time we have also remained faithful to our original mission and objectives.

I wish all of you an interesting and successful Convention! I ask each one of you to make an effort to meet someone new—please raise your hand if this is your first Convention—Welcome! Let us, Ukrainian-American women, join hands during this difficult time in Ukraine; together let us make a difference in the lives of others—be it here or in Ukraine. I warmly welcome each and every one of you!

Slava Ukraini! Heroyam Slava!

University-Level Study of Ukrainian in the US: Is It Only for Foreigners?

by Olesia Wallo

In my several years of experience in teaching Ukrainian at the university level in the United States, I have observed a distinct and somewhat surprising trend: while both of the institutions where I have taught the language are located close to areas with large Ukrainian communities (in the states of Pennsylvania and Illinois), students of Ukrainian descent form only a small minority of those who choose to take courses in Ukrainian. Ukrainian classes in general tend to be very small; and the one demographic which might be reasonably expected to dominate in them—that of heritage speakers of Ukrainian—is actually often underrepresented. Instead, courses in Ukrainian mostly attract American or foreign students who already know or have studied another Slavic language and/or are interested in Eastern Europe as a geopolitical region.

Why might this be the case? Why are classes of Ukrainian offered, for instance, at the University of Illinois at Urbana-Champaign (a mere two hours away from Chicago) taken by so few students from Chicago's sizeable Ukrainian diaspora? It appears that there are several common misconceptions that prevent some of these students from taking Ukrainian at the college level.

The most significant misconception is these students' assumption that they already know Ukrainian well enough and need not invest any more time studying it. After all, they grew up in an environment where Ukrainian was spoken at home and in the community, and many of these students have spent years attending a Ukrainian Saturday school. While Saturday schools in Ukrainian diaspora communities certainly lay invaluable groundwork, overall they do not and cannot be expected to produce fluent speakers and writers of Ukrainian—especially if the students they teach do not regularly speak Ukrainian at home and in other contexts. After all, mastering a language is hard work that requires many hours of study. Just think of all the years schoolchildren and university students in Ukraine spend learning Ukrainian, and they have the greatest

advantage of all—they are studying their native tongue in which they function on a daily basis!

The second misconception about university classes of Ukrainian in the United States is that they are too easy for students of Ukrainian descent who grew up in Ukrainian-speaking families in the diaspora. While it is true that many of these students do not need to learn the language from the very beginning, most of them can still benefit from taking even the lower intermediate courses. These classes develop essential grammar skills, such as the better handling of case declensions and verb conjugations, and build a broader vocabulary in standard modern Ukrainian. Gone are the days when university language classes moved at a very slow pace and hardly ever ventured beyond the scope of the material covered in the textbook.

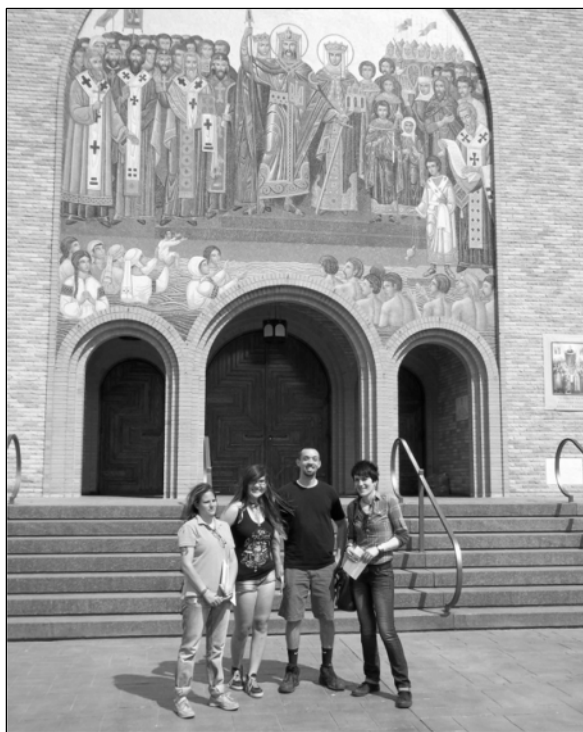
Modern, up-to-date language courses often incorporate authentic cultural materials such as short fiction, newspaper and magazine articles, websites, radio and television programs, cartoons, YouTube videos, and films in the language studied. This variety of sources is meant to expose the students to different registers of language (formal, colloquial, slang, etc.) and help them develop greater language proficiency faster. In addition, the textbooks and other available resources for learning Ukrainian as a foreign language have improved in recent years, in response to the general trend in contemporary language teaching towards intensive and culturally authentic instruction.

As a result, my students who complete the first year of Ukrainian at the University of Illinois—even if they started out as absolute beginners—can converse on a variety of topics, including family, education, work and leisure, health, traveling and tourism, etc. By the time they finish their second year of study, they are able to discuss various Ukrainian cultural traditions, city life, the educational system in the United States and in Ukraine, books, cinema and theater, and even politics (albeit to a limited extent). They can also pick up and read almost any

*Gone are the days
when university
language classes
moved at a very
slow pace and
hardly ever ven-
tured beyond the
scope of the mate-
rial covered in the
textbook.*

non-academic and non-specialized Ukrainian text, and make sense of it with the help of a dictionary. Those few heritage speakers of Ukrainian who take these classes usually find out that they have much to learn, despite their background in Ukrainian.

The added benefit which university students of Ukrainian often have is the small class size, which allows the instructor to tailor his or her materials to the students' varying levels of language ability. This makes it possible for more advanced students, such as the heritage learners, to learn faster than others in the class.

Students of Ukrainian from the University of Illinois at Urbana-Champaign on a recent field trip to Chicago's Ukrainian Village. (Only one of these students is of Ukrainian descent...)

One objection to studying Ukrainian which I sometimes hear from the current generation of Ukrainian-American students (which is quite pragmatic!) is that taking Ukrainian classes is impractical for them. Ukrainian is not a major world language, they say, and if they go on to have careers in business, politics, or government, learning other foreign languages makes more sense. At this point, most of them add the familiar argument that they already know enough Ukrainian to speak to their parents and grandparents at home.

It is sad to hear such reasoning not only because it seems unpatriotic but also because it unintentionally perpetuates the unfortunate, age-old stereotype about Ukrainian as a language that belongs primarily in the home. Since Ukraine's independence, the various restrictions placed on Ukrainian by foreign governments in different eras have finally become a thing of the past. (At least, let us hope so!) Yet we, Ukrainians who live abroad, often unconsciously continue to think of Ukrainian as a "lesser" language—not well known, not popular, not "useful" in this globalized world. Is it not largely up to us, the speakers of Ukrainian, to bring it out into the arenas of world business, politics, and government which we enter?

One other reason why I cannot agree with such "pragmatic" thinking is that the students of Ukrainian descent who choose to take up other foreign languages instead of (rather than in addition to) Ukrainian miss a precious opportunity to become truly bilingual. In those couple of years which they spend learning French, or Russian, or Chinese from the very beginning, they will not be able to reach a high enough level of proficiency to be considered fluent speakers of these languages. But with Ukrainian, in which they have enjoyed a head start since their childhood, they have a real chance.

Aside from the practical value of knowing two or more languages equally well, scholars of language acquisition describe numerous other benefits to being completely bilingual: bilingual children are known to have sharper memory and perform better in various cognitive tasks; bilingual students and adults have greater ability to focus and solve complicated problems quicker; and elderly bilinguals are considerably less likely to develop dementia. In a word, being bilingual makes you smarter and potentially healthier!

For all of these reasons, I want to urge our readers—the parents, grandparents, and great-grandparents of young Ukrainian-Americans—to encourage this new generation to study Ukrainian. Let them begin early at home, let them go on to learn it in Ukrainian kindergartens and Saturday schools, but let them not stop at that! Few universities in the United States actually offer courses in Ukrainian, but if your children and grandchildren happen to attend one that does, urge them to take advantage of these classes. Let their goal be not just to speak a limited amount of Ukrainian at home, but rather to become fully functional in modern, standard Ukrainian.

ПОЦІЛУНОК

Коли весна зогріла Україну своїм подихом, Насті сповнилося чотирнадцять літ. Вона була проворна, струнка, чорноока, весела дівчина.

Босі ноги несли її городами, полями аж до вибалку, що недалеко лісу. Кінчався день. Це був лячний день для села. Зранку нагрянули москалі, на обійстю Насті все перерили – шукали підпільний бункер, спалили Ковалеву хату, тяжко, до півсмерти побили сусіда Гринька, аж поки з лісу не застрекотіли кулемети повстанців. Це спасло село. Підоспіла сотня Української Повстанчої Армії, щоб рятувати людей. Москалі, хто був убитий, хто втік в район, а повстанці відступили в ліс, підбираючи своїх пораних.

Сумерки згустилися. Несміливо, тихо подав свій голос перший соловейко. Настя затрималася коло вибалка, задихана, стривожена. «І чого я сюди прибігла?» – запитала в думці сама себе. Хотіла побачити той клаптик землі, на якій прийняли бій повстанці. І які вони? Настя їх ще ні разу не бачила. Батьки може й бачили і багато дечого знали, але її вважали ще дитиною. А хіба вона дитина? Вона все розуміє. Тільки ще на власні очі їх не бачила... не бачила... Ті очі глибокі і промінні світилися тепер, мов дві зіроньки, що скоро спалахнуть на небі. Попереду лежав вибалок вже майже зовсім вкритий темрявою. Туди вона і кроку не ступить. Страшно. Час вертатися додому, мерщій, – запала в Насті думка. Дівчина вже крутнулася на п'ятах, щоб рванути назад, коли раптом почула стогін. Він долинав з кущів, що покривали схили вибалка. Настя закам'яніла. «Господи, що це? Мара?»... від страху не могла ворухнутися, стояла, мов вкопана. Знову стогін, голосніший... «Наче – людина»... Серце дівоче билось так голосно і швидко, що, здавалося, все навкруги: і поле, і ліс, і ніч, що насувалася, чують його. Від того їй стало ще лячніше. «Цить, серце, не видавай мене!»

– Води!

Що це? Слово вимовлено виразно. Вона з переляку перехрестилася. Але тут же схаменулася. «Адже це людина, не мара, і ця людина потребує допомоги». Поглянути? Нізащо! Страшно як... Побігти додому і покликати матір? Вони не дійдуть, хворі. А батько також лежить вже другий тиждень після того, як його в районі побили москалі.

– Води!

«Ісусе Христе, і Ти просив води на хресті, а Тобі не дали»... Настя ступила крок вперед і завагалася. Тепер знов навкруги тишина, та не надовго. Стогін повторився з виразним шелестом бур'янів, неначе хто ворухнувся в конвульсіях...

Пахло першими весняними квітами, здебільш фіялками, і це теж паморочило дівчині голову. Їй здавалося, що все: і її, і поле, і небо вкриває туман. А рівночасно твердив в душі виразний голос: «Спіши допомогти, спіши!» Це совість.

Вона тихо на пальцях ступила ще два кроки. Тепер кущі були зовсім близько. Розгорнула віти...

– Ой!

На землі лежала людина. Подивилася на неї. В повстанському вбранні... Воїн... Свій!

Він був непритомний. Широко розкинув руки і важко дихав. Розщеплена блюза відкривала облиту кров'ю сорочку...

Страх відступив від Насті несподівано і неусвідомлено. В безтямному пориві метнулася до нього і опустилася на коліна.

– Друже! – це слово вагоме і рідне сплило вперше з її уст. Вона, мала дівчина, підліток, звернулася ним до зрілого воїна, але на це вона мала право, українська дівчина, з українського села.

Він вмирав. Кров цебеніла з глибокої рани, обличчя стало білим, як стіна, ясні кучері прилипли до чола від холодного передсмертного поту.

Настя не знала, що їй робити. Десь тут, внизу, зовсім недалеко, щebetав струмок. Але в що набрати води? Вона поспіхом скотилася вниз, подряпавши лице гілляками та коліна гострим камінням, але віднайшла воду і набрала її в долоні. Скільки ж тої води можна зачерпнути руками? І ту розгубила, виплескала, поки видерлася на схил вибалка. Тільки мокрими рученятами обтерла, наче погладила воїнові обличчя.

– Хто ти?

– Я Настя.

– Настя... Яка вона ще молоденька... І вродлива..., а він вмирає і ще ні разу за все своє недовге життя не цілував, не торкнувся дівочих уст. Як подякувати тій, небом присланій, рятівниці?

В кущах і в недалекому лісі вже хором захиналися піснею кохання солов'ї. Вони нагадали про молодість, про щастя жити, любити, звити своє гніздо... Аромат весни п'янив поранене серце. (Закінчення на стор. 30)

**SAVE THE DATE—OCTOBER 31, 2014—
KAPSCHUTSCHENKO EXHIBIT AT THE UKRAINIAN
EDUCATIONAL AND CULTURAL CENTER
IN JENKINTOWN, PA**

The Philadelphia Regional Council of the Ukrainian National Women's League of America cordially invites everyone to attend an exciting exhibit of 40 sculptures by Petro Kapschutschenko from the private collection of Andrew and Sophia Melnychuk and gala black tie reception on Friday, October 31, at 7 P.M. in the Alexander Chernyk Gallery at the UECC, 700 Cedar Road, Jenkintown, Pennsylvania. The exhibit will be on view until November 1. This particular collection, completed between 1970 and 1973, has only been presented on one other occasion.

Petro Kapschutschenko was born in 1915 in Dnipropetrovsk, Ukraine, where he earned a degree in sculpture from the Dnipropetrovsk Academy of Art. After spending four years in Regensburg, Germany, during World War II, he immigrated to Argentina with his family. He was known there by his pseudonym Pedro Enko and was appointed Honorary Member of the Universidad Libre de Humanidades de Buenos Aires for his artistry and contributions to Argentine culture. In 1963, he settled in Philadelphia, Pennsylvania, taught at the Ukrainian Art Studio, and established a studio nearby. He passed away in 2006 in Lawrenceville, Pennsylvania, leaving his wife Zoia and daughter Dr. Ludmila Schmitt, both of whom have also passed on since his death.

The works of Mr. Kapschutschenko have been exhibited in the United States, Canada, Argentina, and in nine museums in Ukraine, including the Taras Shevchenko Museum, the Kyiv History Museum, the Museum of Hetmanship, the National Expocenter of Ukraine, and more recently, the Ostroh Academy in 2013. Known for his expressive depictions of human life, he produced sculptures in various mediums including terra cotta, bronze, porcelain, and wood. He always used Ukrainian motifs and symbols in his creations, but he also portrayed the life of many na-

tions and countries in his works. Human emotions were always his main themes.

His most famous sculptures were monuments to Princess Olha and Metropolitan Vasyl Lypkivsky at St. Andrew's Cemetery in Bound Brook, New Jersey, numerous miniatures on Cossack life, and sculptural portraits of Ivan Mazepa and Taras Shevchenko.

Reviews:

Anastasiia Kheleniuk, Director of History of Ostroh Academy, has said, "Petro Kapschutschenko is an extraordinary persona in Ukrainian art. He never tried to produce remarkable historic moments in his works; he sculptured sentiments, moods, and situations from everyday life."

Dr. Oleksandr Fedoruk of Kyiv published on Kapschutschenko's contributions to art in his book *Plastyka Petra Kapshuchenka (Plastic Art by Petro Kapshuchenko)* in 2004. He writes about Kapschutschenko, "The tone of relations in Kapschutschenko's works holds the distance of trust. Characters of his miniatures are ready for understanding, their feelings are perfectly suitable for the moment and fit the situation, his precise insight captures the fact of presence of that psychological minute, a moment in time that will turn for a person into a well-kept emotional melody."

The newspaper *Park East* from New York City commented that: "[t]his sculptor is a man of deep thought and humane tactfulness. Maybe, it was not his life that influenced him because he is full of humor and humanity, but not grief and hatred. There is so much character in figures of fishermen and peasant women, that it seems they are about to say something; a violin player that bent over a little bit while playing a tune; a mother with one child and the other clinging to her skirt."

Petrusia Sawchak

CHORNOBYL EXHIBIT ON EARTH DAY IN SOUTHWEST FLORIDA BY UNWLA BRANCH 56

“Earth Day” was celebrated on Sunday, April 27, 2014 at Oscar Sherer State Park in Osprey, FL, with interesting exhibits on conservation and the protection of the earth. This year, as with last year, the Ukrainian-American community of Southwest Florida, under the direction of Nellia Lechman and Dr. Bohdan Bodnaruk, set up an information booth about the Chernobyl Nuclear Disaster in Ukraine, which occurred on April 26, 1986. Members of Branch 56 of the Ukrainian National Women’s League of America and the Ukrainian community at large shared information about the Chernobyl disaster and its brutal after-effects. We also took the opportunity to inform visitors about current events in Ukraine since they were well aware of the political crisis going on in Ukraine.

Despite the heat, all the volunteers at the Chernobyl booth were satisfied with this annual event which highlighted principal events in Ukraine’s history. Special thanks goes to Areta and Dr. George Baranowskyj, Lida and Tom Houseman, Ulana Rondiak, Slava Maluk, Alexandra Popel, Ann-Marie and John Susla, Oksana Lew, and Lidia Bilous.

Prof. Vira Bodnaruk, Public Relations, UNWLA Br. 56

“Chornobyl remembers”. From left: 1 – Tom Houseman, Lida Houseman, Slava Maluk, Alexandra Popel, Areta Baranowskyj, Dr. George Baranowskyj, Bohdan Bodnaruk; 2 – Natalia Klymowska, Oksana Lew, Ulana Rondiak, Lidia Bilous, Bohdan Bodnaruk, Ann-Marie Susla.

Photos by John Susla and Bohdan Bodnaruk

ЧОРНОБИЛЬСЬКА ВИСТАВКА НА ДНІ ЗЕМЛІ У ФЛОРИДІ

На відзначення Дня Землі в неділю, 27-го квітня ц.р. в стейтовому парку “Oscar Sherer” українська громада південно-західньої частини Флориди мала нагоду виставити інформації про Чорнобильський нуклеарний вибух в Україні, який стався 26-го квітня 1986 р.

Організатори Чорнобильської виставки Неля Лехман і д-р Богдан Боднарук подбали про відповідні експонати, які б зацікавили гостей прийти ближче до виставлених книжок, летючок і жетонів про Чорнобильську трагедію та загальні інформації про Україну під сучасну пору. Тому що гості дня знали про сучасну політичну кризу в Україні, вони висловлювали співчуття українському народові у цей нелегкий час.

Незважаючи на високу спеку того дня, всі добровольці Чорнобильської виставки мали велике задоволення, що могли розповісти американським відвідувачам не тільки про Чорнобильську трагедію, але також про загарбницьке зусилля північного сусіда України. Успіх дня завдячується Ареті і д-ру Юрієві Барановським, Ліді та Томові Гаузман, Улянці Рондяк, Славі Малюк, Лесі Попель, Анн-Марі і Іванові Суслам, Оксані Лев і Лідії Білоус.

проф. Віра Боднарук, реф. зовнішніх зв’язків 56-го Відділу СУА.

ВИСТАВКА “ВАСИЛЬ АВРАМЕНКО: СПАДЩИНА УКРАЇНСЬКИХ ТАНЦІВ”

Танцювальна група «Казка».

Українська громада міста Філядельфії і околиць мала велику приємність оглянути виставку “Василь Авраменко (1895-1981) – спадщина українських танців.” Імпреду підготували 88-ий Відділ СУА і Студійний осередок Української Культури при Manor College. Щедрими спонсорами програми були: PA Council on the Arts, PECO, Ukrainian Community Foundation of Philadelphia, St. Sophia Religious Association of Ukrainian Catholics – Cenko Dobro Tvoryty Endowment Fund.

В п'ятницю, 21-го березня в Українському Освітньо-Культурному Центрі голова відділу Уляна Процюк та культурно-освітня референтка Христина Прокопович відкрили цю унікальну імпрезу. Вони тепло привітали гостей та представили куратора виставки, паню Ірину Балан, яка загостила до нас з Канади, де під патронатом Української Канадської Фундації ім. Тараса Шевченка вона роками збирала документації про Василя Авраменка, основоположника українських танцювальних шкіл на еміграції. Пані Балан із захопленням розповіла про свої дослідження в Канаді, Америці і Україні. Виставка складалася із професійно і естетично виготовлених панелів, які висвітлювали життя і творчу працю метра Авраменка. Також були виставлені строї танцювальних груп із тих часів. Оглядаючи експонати, гості частувалися смачним буфетом, приготовленим союзницями відділу.

В суботу учні із школи українознавства прийшли оглянути цю виставку, і їм було цікаво почути про “батька українських танців.”

Багато із цих дітей відвідують танцювальну школу “Волошки” у Філядельфії. В програмі висвітлений фільм “Наталка Полтавка,” який вийшов в 1937 році, режисером якого був В. Авраменко. Фільм був першим спектаклем, який вийшов в українській мові в Америці. Неймовірне досягнення на той час! Також відбулися два семінари. Пані Ірена Балан розказувала про Авраменка, а д-р Павлина Головяк доповнила про маестра і його танцювальні школи в Північно-Східній Пенсильванії. Танцювальна група “Казка” виконала українські народні танці, хореографія В. Авраменка.

Близьким другом В. Авраменка був всім знаний у Філядельфії пан Микола Бойчук, який був присутній залі. Вони познайомилися в 1956 році і від того часу тримали близький контакт. Пан Микола був захоплений технічним стилем навчання Авраменка і рішив присвятити свій час вчити українські танці. Велика кількість Філядельфійської молоді в 1960-70-их роках вивчали українські танці в п. Бойчука. Щоб вшанувати і подякувати панові Бойчукові за його довголітню працю, У. Процюк та Х. Прокопович вручили йому грамоту і картину, на якій зображені танцюристи.

Щороку 88-ий Відділ СУА влаштовує цікаві і розвагові виставки для Філядельфійської громади. І за це ми їм вдячні!

Олена Карпинич.

В залі під час семінару.

КВІТЕНЬ 2014

МЕМОРІАЛЬНИЙ ФОНД

На новостворений тривалий Фонд ім. **Катерини і Володимира Воловодюків** складаємо **22,515.35 дол.**

Катерина і Володимир Воловодюки.

В пам'ять бл. п. **Ярослава Червоняка** на меморіальний Фонд ім. **Ярослава Червоняка** складаю 50 дол. Дарія Запар Барон.

В пам'ять бл. п. **Ярослава Червоняка**, батька нашої членки Оленки Червоняк-Терлецької складаємо 75 дол. На меморіальний Фонд ім. Ярослава Червоняка.

38-ий курінь УПС "Лісові Мавки".

В пам'ять бл. п. **Ярослава Червоняка** на меморіальний Фонд ім. **Ярослава Червоняка** складаємо 50 дол. Адріана Слиж і Жулієн Деврієн.

В пам'ять бл. п. **Наталії Титли** на тривалий Фонд ім. **Наталії і Маркіяна Титли** родина та приятелі складають датки на УМ: 250 дол. – Софія і Тит Геврик, 200 дол. – Христина Певна з родиною, по 100 дол. – Оксана Лобачевська, проф. Рената Голод і проф. Олег Тритяк, проф. Зірка і проф. Роман Воронка, Катря Червоняк, Мирон і Ольга Гнатейко, Ліда Гайдучок, Наталія і Софія Коропецькі, Тереня Бень і Володимир Шарко, Іван Лучечко; по 50 дол. – Тарас Ференцевич, Дарія Байко, Роман Ференцевич, д-р Володимир і Анна Рак.

ДАТКИ

1,250 дол. – д-р Володимир і Анна Рак.

по 1,000 дол. – д-р І. Н. і Марта Федорів, Люба і Роберт Маріно, Люба Фірчук, Адріян і Христина Сливоцькі.

по 500 дол. – Air Stream Air Conditioning Corp. Борис і Ольга Караш, Ярослав Бігун, Оксана Олач

450 дол. – Charles Mott Foundation matching Nick Deychakiwsky.

по 250 дол. – Оріся Мішко, Надія Масик, Христина Бонакорса.

по 200 дол. – Б. і Л. Курилко, Ярослав і Галина Оберишин, Col. John S. Kark & Family.

по 150 дол. – Теодозій і Ірена Коляса, Любомира Лукомська, Алекс і Гелен Воскоб, Ярослав і Марія Томоруг.

по 100 дол. – Микола Міляннич, Микола Ярکو, Зенон і Марія Коциловські, Ліда Гайдучок, Ігор і Ірена Ядліцькі, Богдан Пазуняк, Уляна і

Богдан Кобзар, Анна Клюфас, Катря Червоняк, Євген Смерека, Дарія і Аксель Мерл, Зореслава Мисько, Оксана Трешньовська, Ірена Райд, Лариса Герман, Дарія і Томас Сапієнза, Богданна Гелета, Ірка Ткачук, Александра Ганас, проф. Володимир Петришин, Алла Черни, Ірина Руснак, Татіяна Оберишин, Марта Сваричевська, Марта і Ярослав Ставничі, Володимир і Анна Саф'ян, Зінаїда Левицька, 106-ий Відділ СУА, Ірена Новак, Ірена Клюфас, Славка Пилишенко, Борис Глинський, Оксана Олач, Люба Спікула.

95 дол. – Рената Голод.

52 дол. – Ростислав Міляннич.

по 50 дол. – Софія Качор, Галина Корзун, Мирослава Мирошниченко, Ольга Кофлюк, Стефанія Степанюк, д-р Віктор Яворський, Ольга Городецька, Люба і Павло Михайлович, Анна Шенгльовська, Michael Tomlin, Лідія Закревська, Марія і Богдан Савицькі, Тоня Кузьменко, Алекс Омецінський, Божена Ольшанівська, Володимир Боднар, Rose Wogobel, Роман Шараменко, Михайло Балагутрак, Александер і Лідія Горочівські, Атанас і Катерина Кобрин, Дарія Дика, Алекс і Ірина Рогуцькі, Дженні Кирилюк, Ярослав Кіцюк, Milton Somkaulo, Анна Бойчук, Зенон і Веслава Куровицькі, Богдан і Христина Кульчицькі, Андрій і Андрея Данилюк, Ліля Бочонко, Ольга Тритяк, Лавра Заїка, Василь Махно, Юрій Левицький, Анастасія Гірняк, Галина Притула, Оріся Новосівська, Іван Макар, Ярослав і Ольга Заплітні, Cathy Longinottii, Валентина Кузьмич, Alicia Behn, Михайло і Марія Гошко, Ліса Басараб, Олег і Іванна Караван, Оксана Венгерчук, Ольга Альвіно.

40 дол. – Галина Шубяк.

по 45 дол. – Наталія Білаш, Guy Berfield.

по 30 дол. – Йосиф Васильків, John Kott, Іва Лісікевич, Barbara A. Kennedy, Наталка Соневицька, Джон Асмундштад, Стефанія Глушик.

по 25 дол. – Михайло і Надія Каркос, Параня Сміт, Емілія Іванів, Віра Сендзік, George & Dawn Bazarko, Стефанія Тисовська, Зіна Сміт, Марта і Роман Юзенів, Дженет Задорожна, Роман Шраменко, Анна Клоків, Арнолд і Марія Рудакевич, Татіяна Фераро, Джун Фелдман, Франк Серафин, Надія Т. Кмета, Марія Федерецька, Мирон Бойко, Микола Стасів, Марта Цибики, Марія Андрусак, Марія Слободян, Наталія і Олег Бобак, Марта Стасюк, Дарія Еліїв, Зорянна Клюфас, Адріян Шмериковський, Марта Турчин, Александер Полець, Анна Полевчак, James Fedorko, Марія Василів, Богдан Кузик, Lisa

Basarab, Віра Обущак, Мері Пресі, Романа Дигдало, Ярослав і Анна Харчишин, Орися Салка, Ярослав Воловодюк.

23.51 дол. – Стефан Місило.

по 20 дол. – Родина Лушук, Анна Сулима, Михайло Ліскевич, Kenneth Graham, Емілія Святковська, Роман Вольчук, Анна Розпутко, Марія Павельчак, Helen O. Nicholas, Всеволод Саленко, Ярослав Волошук, Марія і Володимир Лихач, Теодозія Федак, Jane Grammatico, Ярослав і Лариса Щеглов, Я. І. Д. Олексів, Григорій Онуфрив, Ірена Корсунська.

16.66 дол. – Віктор Маркопольський.

15 дол. – Стефанія Грицушко, Гелен Малешик-Куглер, Ірена Петрі, Надія Клос.

по 10 дол. – Володимир Король, Анна Омельчук, Оксана Ткачук, Володимира Біланюк, Уляна Стадник, Катерина і Йосиф Задор, Володимир Ганн, Гедвіг Дяченко, Нестор і Христина Кропельницькі, Михайло Скомський, Олександр і Раїса Михайлюк, Ганна Дисяк, Володимир Чепіжак, Донна Броди, Роман Кравців, Елізабет Яцусь, Софія Шашкевич, Доролес Грагам, Уляня Омецінська.

7 дол. – Андрій Хоменко.

по 5 дол. – Василь і Анна Васів, Анна Матковська, Rev. Stephen & Juanita Krysalka.

З НАГОДИ

З нагоди уродин **Оксани Стеранки** по 100 дол. складають: Марта Левицька, Аурелія Граб, Оксана Бавер, Орест і Ліда Цяпка, проф. Зірка Воронка.

З нагоди уродин **Оксани Стеранки** дарую 75 дол. Марта Салик Яцусько.

З нагоди уродин **Оксани Стеранки** складаю 50 дол. Люба Клячко.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

На свіжу могилу бл. п. **Марії Абрамюк** складаю 100 дол. Ірена Вербицька.

На свіжу могилу бл. п. **Марії Абрамюк** складаю 100 дол. Христя Карпевич.

На свіжу могилу бл. п. **Марії Абрамюк** складаю 75 дол. Наталка Соневицька.

На свіжу могилу бл. п. **Марії Абрамюк** жертвуємо 100 дол. Родині складаємо найщиріші співчуття. Іван і Уляна Сось.

На свіжу могилу бл. п. **Марії Абрамюк** складаю 50 дол. Ольга Кобзар.

На свіжу могилу бл. п. **Марії Абрамюк** складаю 100 дол. Катря Червоняк.

В пам'ять бл. п. **Марії Абрамюк**, мами Люби Волинець, складаю 50 дол. Богданна Бігун.

На могилу бл. п. **Гордона Ларброз** складаю 100 дол. проф. Зірка Воронка.

На могилу бл. п. **Гордона Ларброз** складаю 100 дол. Алла і проф. Ярослав Лешко.

На могилу бл. п. **Гордона Ларброз** складаю 100 дол. Дарія Байко.

У пам'ять покійної бл. п. **Лідії Магун** складаю 50 дол. Тамара Корнелісон.

У пам'ять бл. п. **Юрія Рішко** складаємо 250 дол. Марко і Зіна Зінич.

У пам'ять бл. п. **Юрія Рішко** складаємо 50 дол. Володимир і Тая Зінич.

In memory of **George Rishko** I am donating \$100. Daniel C. D'Alessandro.

У пам'ять бл. п. **Юрія Рішко** складаю 100 дол. Анна Клюфас.

У пам'ять бл. п. **Юрія Рішко** складаю 75 дол. Софія Качор.

У пам'ять бл. п. **Юрія Рішко** складаємо 100 дол. Марія і Ярослав Томоруг.

У пам'ять бл. п. **Юрія Рішко** складаємо 50 дол. Роман і Богданна Ковальчук.

У пам'ять бл. п. **Юрія Рішко** складаю 100 дол. Христина Мельник.

У пам'ять бл. п. **Дозі Ластовецької** складаємо 50 дол. Богдан і Оксана Кузишин.

В пам'ять моїх батьків **д-ра Никифора і Марії Гірняк** складаю 100 дол. Люба Гірняк Чолган.

Щиро дякуємо!

Управа і адміністрація УМ

Поправка: **В списку датків на Український Музей за лютий 2014 р. слід читати:**

Даток на Український Музей в сумі 2,608 дол.– Ксеня Кузьмич.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

ПОДЯКА

Наше щире спасибі Гандзі Мицак та д-ру Юрієві Савицькому за зрозуміння важливості звітних брошурок Стипендійної Акції СУА та пожертви на покриття коштів друку 7-ої звітної брошурки. Подивляємо далекоглядність їхньої матері, покійної Почесної членки СУА д-р Теодозії Савицької, авторки перших двох брошурок за роки 1967- 1977 та 1978-1980.

Марія Полянська та усі членки Комісії Стипендій СУА.

Звернення до жертводавців:

Просимо ласкаво прислати свою знимку до поміщення у наступній звітній брошурці Стипендійної Акції СУА за роки 2008-2013.

ІЗ ІНШИХ НАГОД

Вітаємо подружжя Марію та Богдана Полянських із 50-літнім ювілеєм! Бажаємо усього найкращого, здоров'я та Многих Літ! Пересилаємо по 50 дол. на потреби Стипендійної Акції СУА через 98-й Відділ СУА.
Анна, Бернард і Мирон Кравчуки.

ПОЖЕРТВИ від 1-го квітня до 10-го травня 2014

1.040 дол. – 107-ий Відділ СУА;	250 дол. – Анна Максимович (43);
по 1,000 дол. – Гандзя Мицак (вільна членка СУА), д-р Юрій Савицький;	220 дол. – Звенислава Лебедович (вільна членка СУА) ;
555 дол. – Люба Більовщук (98);	по 55 дол. – Юрій і М. Оріся Яцусі (98), Бернард і Анна Кравчуки (98);
550 дол. – 67-ий Відділ СУА;	21 дол. – Рената Бігун (28);
400 дол. – 12-ий Відділ СУА;	20 дол. – Ольга Коваль (24).
360 дол. – д-р Богдан і Богданна Худьо (28);	
330 дол. – Михайло і Галина Шулевські (106);	

Щиро дякуємо за Вашу благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА, М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії Стипендій СУА.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

50 дол.	В пам'ять бл.п Богдана Кекіша.	83-ий Відділ СУА в Нью Йорку.
50 дол.	З Ювілеєм 90-ліття! Щиро вітаю моїх дорогих приятельок Стефу Шандру, Ваю Головату, Іванку Мартинець, Ліду Козак і Данусю Більовщук і бажаю їм багато Господніх ласк на "Многії Літа!"	Марія Дорожинська.
50 дол.	В пам'ять бл.п. Романа Балтаровича через 56-ий Відділ СУА. Родині складаю щирі співчуття.	Ольга Пастернак.
50 дол.	В пам'ять бл.п. Марії Абрамюк	Зенон і Віра Захаріяевич.
\$25	In memory of Rosalia-Prynada , mother of our member Chrystyna Prynada-Demidenko.	
\$25	In memory of Maria Abramiuk , mother of our member Roxolana Yarymovych.	Branch 56 in North Port , FL
\$20	In memory of Victoria Hunko , mother of Katherine Shaw.	Odarka and Maria Figlus.
20 дол.	В пам'ять св. п. Володимири Кікти.	Одарка і Марія Фіглюс.
20 дол.	В пам'ять бл. п. Евгена Федака.	Одарка, Ігор і Марія Фіглюс.

У ВІНОК НЕВ'ЯНУЧОЇ ПАМ'ЯТИ

У 2014 році 64-ий Відділ США в Нью Йорку відзначає свій 60-літній ювілей. Протягом шість десятиліть через відділ перейшла ціла плеяда славних союзниць, які своєю жертвовною довголітньою працею вписали чимало славних сторінок в історію Союзу Українок Америки. Про їхні діла повинні знати нащадки.

В останньому десятилітті активність членок 64-го Відділу значно сповільнилася, бо багато союзниць відійшли в інший світ. Але пам'ять про них залишилась не лише у наших серцях, але і в історії нашої організації.

За останні три роки від нас відійшли довголітні надзвичайно активні в минулому союзниці, яким присвячуємо цей спогад, як вінок нашої нев'янучої пам'яті.

Марія Савицька

(18.07.1914 – 22.09.2010 рр.)

Народилася в містечку Бобовій на Тернопільлі в родині Григорія і Анни Федунів. Тато, як військовик, пішов на фронт Першої світової війни. Мама Марусі – горда лемкиня з Більцаревої з роду Мадзелянів з трьома малими дітьми повернулася до своїх батьків на Лемківщину. Світлі спогади дитинства і любов до Лемківщини, її церков, народних звичаїв Маруся пронесла у своєму серці через ціле життя. Після успішної здачі матури в Тернопільській гімназії у 1937 році Маруся виїжджає вчителювати на Волинь. Там виходить заміж за поміщика Миколу Савицького. Під час Другої світової війни родина Савицьких виїжджає на Захід. В 1949 році прибувають до Америки, в Нью Йорк. Тут виховали двох дочок і сина, а також вели активну громадську діяльність.

Мауся Савицька надзвичайно активно працювала у 64-му Відділі США. Деякий час була заступницею голови відділу, членом Контрольної комісії. До різних імпрез готувала цікаві інформативні доповіді для культурно-освітніх вечорів, присвячених: 40-літтю Голодомору, відзначенню роковин Тараса Шевченка, митрополита Андрея Шептицького, сатирика Миколи Понеділка та ін. Була членом Організаційного Комітету святкування 25-ліття відділу.

Після смерті чоловіка жила з дочками Лялею і Мартою аж до відходу до вічності.

Евстахія Гойдиш

(10.09.1914 – 1.03.2011 рр.)

Народилася в Новому Яричеві Львівської обл. в родині Івана і Марії Лотишів. Закінчила Львівську державну семінарію для вишколу вчителів початкових шкіл. Вийшла заміж за інженера Романа Гойдиша. Чоловік, старшина УГА змушений був залишити Львів у 1944 році.

Після приїзду родини Гойдишів до Америки у 1951 році п. Евстахія активно включилася до громадських організацій Нью Йорку: спочатку Пласту, відтак Союзу Українок Америки, Патріархального Товариства, Українського Музею та ін. В 64-му Відділі США була довгі роки пресою референткою.

Повідомляла громадськість про велику працю відділу не лише в журналі «Наше Життя», але і в газетах «Свобода» і «Америка». Протягом 28 років Е. Гойдиш була учителькою історії і культури в школі українознавства «Самопоміч». Але найбільше праці Е. Гойдиш вклала у Пласт, до якого вступила ще в Україні. Вона започаткувала щорічні новацькі костюмові забави при Станиці Нью Йорку і була організатором 34 таких забав, до яких написала 34 казки. Е. Гойдиш три рази обиралася головою Крайової Пластової Ради і головою Крайової Пластової Старшини. Провела Ювілейну міжкрайову пластову зустріч у 1982 році з участю пластунів п'яти континентів. Була нагороджена двома орденами св. Юрія в золоті.

Наталія Макаревич

(2.11.1915 – 21.03.2011 рр.)

Народилася у місті Надвірна на Прикарпатті в родині проф. Івана і Юстини (з дому Гринішак) Галущинських. Вчилася в «Рідній Школі», а відтак закінчила економію і працювала урядником державного банку у Львові. Вийшла заміж за лікаря Івана Макаревича. В часі Другої світової війни родина опинилася на Заході, а в 1949 році прибула до Нью Йорку. Бог поблагословив подружжя двома дітьми – донькою Оксаною і сином Богданом.

Теплий спогад про свою маму Наталю написала дочка. Зокрема, вона відзначила, що її мама вірила, що суспільна праця зобов'язує кожну людину.

Тому в Нью Йорку Н. Макаревич включилася до праці 64-го Відділу Союзу Українок Америки, де брала активну участь в усіх заходах цього відділу. Часто на сходах ділилася вражіннями від подорожей по світі. В Асторії при церкві належала до Марійської Дружини. Але найбільше любила Пласт, до якого вступила ще у 1925 році у Тернополі. Була у проводі куреня «Ті, що греблі бруть». За всі заслуги в Пласті нагороджена пластовим орденом св. Юрія в сріблі.

Наталія допомагала своєму чоловікові в його професійній роботі лікаря. До хворих відносилася сердечно і з розумінням. Крім того, вона була членкою Комітету Розбудови Українського Культурного Осередку церкви Івана Хрестителя в Гантері. Як економіст, вона займалася розподілом фінансів і фондів цього Комітету. Панство Макаревичі розпочали цей проект, подарувавши землю, частину своєї посілости. З приємністю згадуємо мистецькі виставки і концерти під час літніх вакацій в Гантері, які вона разом з іншими організувала.

Софія Салдан

(20.05.1922 – 13.10.2011 рр.)

Народилася в місті Нью Йорк в родині Стефана і Францески Малиновичів. Коли їй виповнилось 10 років, родина повернулася на Україну до міста Жидачева. Там Софія вийшла заміж за Ярослава Салдана і народила дочку Уляну. Під час воєнної хуртовини молоде подружжя роз'єдналося. Ярослав виїхав до Відня з надією, що там з'єднається з жінкою і дочкою. Але не так сталося. Софія була заарештована советами, бо була громадянкою США. Вона відбула 10 років каторги в Сибірі, працювала на будівництві залізниці в надзвичайно важких умовах, де втратила своє здоров'я. Після заслання лише у

1962 році їй вдалося разом з дочкою приїхати до Америки.

Маючи веселий, життєрадісний характер, Софія в Нью Йорку активно включилася в працю 64-го Відділу СУА. Була імпрезовою референткою, фінансовою секретаркою, музейною референткою. Завжди усміхнена, весела, з ентузіазмом, з охотою і з почуттям гумору виконувала свої обов'язки.

Оксана Лемеха-Луцька

(14.11.1913 – 22.10.2011 рр.)

Народилася в місті Станиславів в родині австрійського службовця Миколи і Іванни Лемехи (з роду Ведмідь). Початкову освіту здобула в народній школі ім. Шашкевича, а гімназійну – в українській дівочій гімназії «Рідна Школа» у Станиславові. Після закінчення педагогічних курсів працювала у шкільній системі передшкілля. З юнацьких років Оксана була активною членкою Пласту, Просвіти. В Союзі Українок була головою Організаційної секції, членкині якої заснували у селах Станиславівського повіту Кружки Союзу Українок. Вони також підготували незабутній День Української Селянки під час історичного Жіночого Конгресу, що відбувся у 1934 році в Станиславові. З молодих літ була членом УВО, а згодом ОУН. Пережила три політичні ув'язнення (у польській, більшовицькій і німецькій тюрмі).

У 1943 році разом з чоловіком Євгеном Луцьким Оксана покидає Україну. До Америки молоде подружжя приїхало у 1950 році і поселилося в Нью Йорку. Виховуючи трьох дітей, Оксана стала активною членкою багатьох організацій і установ: Пласту, СУА, УМІ, Фундації УВУ, Відділу Союзу Українців Католиків «Провидіння». Зокрема, довголітня секретарка Українського Патріархального Товариства.

У 64-му Відділі СУА пані Оксана була пресовою референткою. Видала книгу «Спогади», в якій описала все своє трудолюбиве насичене подіями життя.

Теодозія (Доля) Кічоровська

(12.08.1918 – 31.10.2013 рр.)

Народилася в місті Ярослав в родині Олени Шумської (з роду Панківських) і отця Григорія Канди. Середню освіту здобула в Українському Інституті для Дівчат в Перемишлі і в Українській гімназії в Дрогобичі. Вищу освіту здобула у Львівському університеті на факультеті германістики.

Одружилася з Романом Кічоровським, доктором ветеринарії. Після приїзду в 1949 році до Америки, молоде подружжя замешкало у Вашингтоні, ДК. Повдовівши, сама виховувала четверо підростаючих дітей, одночасно опікувалася своєю мамою, яка також повдовіла. Працювала Доля в Конгресовій бібліотеці у відділі Рідкісних Книг.

При Об'єднанні Українців Вашингтону Д. Кічоровська заснувала Жіночу секцію, яка займалася харитативною діяльністю на цілі поза Америкою (підтримували українців в Європі, зокрема школу українознавства в Німеччині, висилали потребуємим пачки тощо). Після заснування 78-го Відділу СУА у Вашингтоні Доля стала активною членкою відділу разом зі своєю мамою. У відділі вона поширювала відомості про працю і місію Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО), часто приготувляла гутірки на теми з історії Жіночого руху тощо.

Д. Кічоровська протягом багатьох років активно підтримувала Пластприят, школу українознавства, НТШ, Товариство Святої Софії, була членом сітки Washington DC Community Network (political action network).

Переїхавши до Нью Йорку у 1995 році, п. Доля включилася в працю 64-го Відділу СУА, членкою якого була аж до відходу у Вічність.

Апольонія (Поля) Книш

(11.01.1912 – 14.12.2013 рр.)

Народилася у Львові в родині Анастазії з Дембійських та Юрія Дицьо. Закінчивши Академію Сестер Василіянок у Львові (літо в пластових таборах в Карпатах), Пані Поля починає свою педагогічну кар'єру, яка супроводжувала її все життя. Перед Другою світовою війною одружилася з однодумцем Володимиром Книшем.

У 1949 році подружжя Книшів разом з донею Мартою і сином Романом приїхали до Нью Йорку. Поля почала вчителювати в школі св. Юра, де працювала 32 роки. Одночасно активно включилася в громадську працю. Була однією із засновниць 64-го Відділу СУА, а потім його головою. В Союзі Українок Америки пані Поля займала керівні посади як в управі Відділу, так і в Окружній та Головній Управах СУА. Була референткою суспільної опіки, фінансовою секретаркою в Екзекутиві СУА, довголітнім скарбником 64-го Відділу. Як педагог, організовувала курси виховників дошкілля.

Поля Книш була активною пластункою. В Америці була організатором-коменданткою перших пластових таборів – Бабилон, Наровсбург, Кергонксон, Вовча Тропа. Осягнула найвищий пластовий ступінь – сеньйор керівництва.

Після виходу на пенсію у 1981 році П. Книш разом з чоловіком переїхали до Мерленду, щоб бути ближче до своїх дітей та внуків. Відразу включилася в працю 78-го Відділу СУА, де довгі роки активно працювала фінансовим референтом.

Вічная пам'ять нашим славним посестрам-союзнякам!

Лариса Зелик, архівна референтка 64-го Відділу СУА,

Олена Кисілевська (10.12.1918 – 10.06.2013 рр.)

Народилася в місті Калуші, Україна в родині отця Володимира і Марії (зі священничого роду Галевичів) Тисовських. В родині виховувалось четверо дітей в українському національному дусі. Мама Олени – активна громадська діячка, з 1923 до 1930 року очолювала місцевий осередок Союзу Українок. Олена студіювала дентистику у Варшаві, де познайомилася з майбутнім чоловіком Любомиром Ортинським. Приїхавши до Америки, молодою жінкою залишилась вдовою і виховувала дочку Анну. Вдруге вийшла заміж за Юрія Кисілевського, з яким щасливо прожила 44 роки. Крім праці в медичній установі, в Нью Йорку Олена довгі роки належала до 64-го Відділу США, активно підтримуючи всі успішні проекти цього надзвичайно діяльного відділу США.

Вічна їм пам'ять!

КАЛЕНДАР ПРИРОДИ

Червень літо зарум'янив

Назва першого місяця літньої пори року, який дістав таку влучну приказку, пов'язана за однією з версій із появою в цьому місяці сокоїдної комахи кошеніль, з якої з прадавніх часів наші предки виготовляли червону («черлену») фарбу. Червцева фарба славилася по всьому світу своїм соковитим кольором і якістю, бо не линяла і не змивалася водою. Інша версія виводить назву місяця від бджільництва: в червні бджолині матки відкладають личинки – плодять черву. Подібні назви цього місяця збереглися і в інших слов'янських народів – білорусів, поляків, чехів.

В інших народів прижилася назва іюнь, що походить від імени давньоримської богині Юнони, яку вважали покровителькою подружнього життя.

В червні припадають Зелені свята, або ще як їх називають – Трійця. Ці свята, як і Великдень, не мають постійного числа, а святкуються на сьому неділю після Воскресіння Христового. В дні Зелених свят в Україні з давніх часів прикрашали оселі, будинки, кімнати зеленню, галузками дерев. Багато легенд складено в народі про походження цього прикрашування. Одна легенда стверджує, що в цей день Бог, створивши землю, засіяв її зеленню, інша вважає, що Ісус Христос, в'їжджаючи на осликові в Єрусалим, обминав килими, що їх встеляли перед ним багаті, а вибирав дорогу з зеленими галузками, встелену бідним людом.

Практично Зелені свята починалися в п'ятницю, коли жінки вдосвіта йшли до лісу збирати лікарські трави. В суботу прикрашали свої світлиці материнкою, чебрецем, полином, лепехою, якою вкривали підлогу. Ввечері гілками клена, липи, ясена оздоблювали ворота, тин, хлів, одвірки хати, стріху. Закінчує Зелені свята Богодухів день.

В червні бере початок і найкоротший Петрів піст. Легенда розповідає, що його заснував апостол Петро на просьбу жінок, чоловіки яких в той час важко працювали на сінокосах.

Червень багатий приказками та народним прогностиком:

- У червні бджоли раді літу, а люди квіту.
- У Петрівку день, як рік.
- У червні весело жити – квіти цвітуть, солов'ї співають.
- Рум'яний вечір і сірий ранок – на гарну погоду.
- Глухий грім – на тихий дощ, голосний – на зливу.
- Поникли квіти картоплі – на негоду.

Маріанна Онуфрик.

Література. В. Скуратівський. Український народний календар. Київ. 2003.

ГАЛИНА ТЕРЕМКО – МАЙСТЕР РОЗПИСУ НА СКЛІ

Народні традиції в образотворчому мистецтві України сягають прадавніх часів Київської Русі. Вони виявилися в монументальному мистецтві, іконописі на дереві, полотні та склі. Протягом багатьох віків творчість народних мистців була важливим компонентом духовної культури. Але хоч іконопис був підпорядкований потребам релігії в образотворчому мистецтві, в тому числі розписі на склі, давньоруські майстри зверталися до образу людини, відтворення предметного і чуттєвого світу реального буття і позначені високим рівнем професійної майстерності й емоційною силою образної мови. Живопис на склі поширився на Західній Україні в ХІХ ст., художня особливість якого – яскрава колоритність, декоративність, окреслення силуетів фігур, рис обличчя, підкреслення основного без зайвих деталей.

Цей дивовижний талант мислення розпису на склі успадкувала художниця з народу – Галина Теремко, уродженка с. Копачинці Городенківського району, що на Івано-Франківщині, яка на повну силу проявила себе в цілковитій гармонії відчуття кольорів та уміння скупою палітрою, що притаманне цьому виду малярства, надавати образів мажорного звучання, а в поєднанні з матеріалом-склом відчуття легкості і дзвінкості барв. Це доказ

того, що художниця досконало оволоділа специфічними навиками творення.

Галина Теремко закінчила Косівський технікум художніх промислів ім. В. Касіяна по кераміці, потім заочно Львівський інститут декоративно-прикладного мистецтва і народний університет у Москві. З цього часу бере активну участь у виставковій діяльності у регіональних, обласних, Всеукраїнських та Міжнародних виставках, за участь в яких неодноразово нагороджувалась медалями, грамотами та дипломами оргкомітетів, схвальними відгуками відвідувачів.

Пані Галина багато років співпрацює з видавництвом дитячого журналу «Дзвіночок» художником-ілюстратором, розписує церкви (Тернопільщина, Львівщина, Івано-Франківщина, Одеська область), на запрошення майстрів художнього ковальства виконує ескізи виробів з металу, та найголовніше – передає свій досвід і навик малярства на склі молодим талантам – керує гуртком образотворчого мистецтва при школі с. Копачинці, відкриває дорогу у дивосвіт прадавнього декоративного розпису на склі, яким достеменно володіє...

Миرون Левицький,
заслужений працівник культури України.

(Закінчення зі стор. 19)

– Насте... Поцілуй мене, Насте! Вперше і востаннє...

– Ні, – злякано прошепотіла дівчина і залилася сором'язливим рум'янцем, але розумниця-ніч прикрила його своєю полою.

– Поцілуй мене, дівчино, на дорогу,... на вічну дорогу, на дорогу у вічність...

Місяць піднявся з-за лісу і залив прибалок срібним сяєвом, яке несло в собі нерозгадану тайну. Наче в храмі... на весіллі....

Солов'ї не змовкали. Вони співали для неї, Насті, і для того невідомого повстанця з таким гарним благородним лицем.

– Поцілуй...

Вона більше не вагалася, нахилилася над ним, погладила розсипані кучері і, забувши сором, теплими дівочими устами припала до холодних уст повстанця... Воїн глибоко

зітхнув і закрив очі... навіки. Настя зрозуміла, що це – кінець. Вона притулилася до скривавлених грудей і заридала голосно на всю Україну, на весь світ...

Минули літа... Тільки Настя вже ніколи не поцілувала ні одного хлопця. Єдина дочка у батьків, обласкана, обкохана, відказувалася вийти заміж за всіх, хто сватався до неї. І ніхто не розумів, чому так.

А коли змінилася доля нашої Батьківщини, вона, посріблена сивиною, стояла біля воріт відбудованого жіночого монастиря. Вони відчинилися і Настя увійшла в монастир, щоб заховати за його замками свою тайну назавжди.

І в той день також співали солов'ї, і Україна стрічала свою воскреслу волю...

Від автора: про цей поцілунок розказали мені в м. Городенці, як про правдиву подію.

Картини на склі Галини Теремко

Лист з України...

Ми з нашими вихованцями
вшановуємо героїв «Небесної Сотні».

Христос Воскрес! Вельмишановна Редакціє журналу «Наше життя»! Щиро дякую, що надрукували нашого листа з подякою про допомогу Союзу Українок Америки для наших вихованців, дітей – сиріт у м. Березжанах. Ваш цінний журнал нам висилають наші добрі приятелі з Америки. Ми дуже любимо його читати і сердечно вдячні Вам за Вашу велику працю і святу любов до рідної України!
Посилаю

Дитячі серденька благають про мир в Україні

В цей чудовий час, коли в природі все довкола оживає, співає, розквітає, хочеться оновлення в нашій душі та серці. За благодатний час Великого Посту ми очистили наші душі від усякої ненависті та злоби. Здається, ми мали б жити у злагоді зі своєю совістю і в любові з усіма ближніми, але на душі так тривожно. Замість душевного спокою, нас огортають біль та розпач, страх і непевність у завтрашньому дні. Все це пов'язано з останніми тривожними подіями в Україні.

Відчувається, що героїчна революція на столичному Євромайдані змінила долю України і таки перемогла справедливість. Священники, монахи та монахині, незважаючи на небезпеки і стрілянину, приходили до людей, щоби підтримати їхню мирну боротьбу Божим словом, Святим Причастям, своїми діями, щоби бути разом зі своїм народом у найтяжчий час. Серед чорного диму і людської крові, серед жахіття вогнепальної зброї було видно духовних осіб, які також рятували життя мужніх українців, рятували рідну Україну та усіх нас. У цей час на Майдані Незалежності всі відчували і Божу присутність, і Боже Милосердя.

Священники були зі смертельно пораненими в останні хвилини їхнього життя, рятували їхні тіла і душі, засвічували вогник Божої любові у зраних, вмираючих людських серцях. Хіба можна словом передати силу тієї безмежної любові, милосердя, великої посвяти? Вірні сини і дочки нашого народу у мирний час пішли на смерть заради святого дороговказу любові до Неньки – України. В останню мить ці молоді, гарні, віруючі люди віддали найдорожче – життя за рідну Україну. Вони також хотіли жити, хотіли любити своїх діточок, матерів, хотіли бачити щасливим і достойним майбутнє рідної України. Це ж їхні спрагли уста співали з усіма нами: «Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни...»

Ми з нашими вихованцями, дітьми-сиротами з особливими потребами у м. Березжанах, молимося за незабутніх Героїв України із «Небесної Сотні». Їхні імена, їхній подвиг, їхня свята жертвовність будуть завжди у наших серцях. Це і про них милосердний Ісус Христос сказав, що немає більшої любові – ніж віддати своє життя за друзів своїх.

Також в ці неспокійні дні ми з дітьми молимося за мир у нашій рідній, завжди такій мирній та квітучій Україні. Благаємо, щоб Господь Бог і Пресвята Богородиця вселили мудрість в серця і розум людей, які хочуть ворожнечі та неспокою. Віримо, що Воскреслий Ісус Христос принесе спокій і злагоду в нашу Україну, що правда, мир, любов переможуть всяке зло, ненависть, збройну агресію. Дитяча молитва сироти має велику силу. Тому єднаймося всі разом у щирій молитві, щоби Господь врятував нас від війни, щоб зберіг нашу рідну Україну, щоб вона засяяла, як вільна, незалежна, християнська держава серед інших країн світу.

Хочеться щиро подякувати членам Союзу Українок Америки, які в ці неспокійні дні так жертвовно і чисельно допомагають рідній Україні. Тисячі українців відчували Вашу допомогу і підтримку під час героїчних подій на Майдані Незалежності. В далекій Америці ви також виходили на мирні протести, щоб відстояти правду в Україні і стати на захист людської гідності українського народу. Ви підтримували українців фінансами, ліками, харчами, добрим словом і щирою молитвою. І тепер ви надсилаєте щедрю допомогу родинам загиблих героїв «Небесної Сотні», потішаєте заплакану маму, своєю увагою витираєте гірку сльозу із оченят сироти, чий тато загинув на Євромайдані у столиці України. Ми туг, в Україні, відчуваємо, що ми разом з вами, є ніби однією великою християнською Родиною, а нашою дорогою і люблячою Ненькою є рідна Україна. Хоча така вистраждана, але високо піднята з руїн до воскресіння, до нового життя.

Михайло Михайлинин, опікун дітей з особливими потребами. Тернопільська обл., м. Березжани.

EATING HEALTHY— IT'S ALL ABOUT KEEPING THE RIGHT BALANCE

Ihor Magun, MD, FACP

Let's face it: intuitively we all know that we can do a much better job in our selection of food. Indeed, healthy eating can and should become a part of your everyday life, and you can make this change without forgoing many of the foods you enjoy. Below are numerous tips to jump-start you to a healthier eating lifestyle:

- Become accustomed to controlling portion sizes. The following measuring estimates are based on the size of a woman's hand. Your thumb is about the size of a tablespoon, while the tip of the thumb is about a teaspoon. The latter is frequently the proper size for fats like mayonnaise. The fist is about a cup, which corresponds to an adequate portion of vegetables and starches, and an open hand's palm is the recommended size of a portion of a protein such as meat or fish. If you can imagine your main meal plate, half of the plate should be a non-starchy vegetable (more on this later), one quarter should be your protein, and one quarter should be a starchy carbohydrate like potatoes, grains, or bread. In addition,
- Read labels for serving amounts, nutritional information, and calories. Such care may stop you from a purchase that may appear to fit the goals of your healthy eating lifestyle but upon closer examination, sabotages your good intentions.
- Substitute different herbs and spices for salt and fat in food preparation. Create your own salt-free combination of dried spices or better yet, use fresh herbs from the store or your own garden. You would be amazed how much the flavor of food can be enhanced by fresh herbs.
- Choose a healthy source of fat such as olive oil in place of saturated fats.
- Incorporate fish at least twice a week into your diet. Avoid prepared, breaded, or fried fish which indirectly reduces the actual health benefit of eating fish. Grill, bake, or broil your salmon, trout, flounder, etc. for optimum health effects.
- Limit red meat, but when you do choose it, decide on a leaner cut and remember the guidelines above about portion size.
- When choosing vegetables, select non-starchy vegetables such as members of the cabbage family, broccoli, cauliflower, peppers, spinach, or cucumbers.
- Decrease high fat dairy products by switching to low fat versions such as fat free Greek yogurt, which comes in several varieties and is even served for dessert in upscale restaurants. If you must have some cheese, exercise portion control and savor every bite.
- Moderate alcohol consumption—one glass of wine for women and two for men—has been associated with a reduced risk of heart disease. However, remember that alcohol has calories and carbohydrates which can lead to weight gain.
- Snacking can actually be good, especially in those particular situations when your meal happens to be at a later time than usual. If we wait too long for our meal, invariably not only do we overeat, but we often start to consume unhealthy foods. A healthy snack should contain a balance of carbohydrates, fat, and protein like nuts, cottage cheese, or an apple.
- Although nuts are a great snack because they are high in protein, fiber, and healthy fats, they are also high in calories. Thus, exercise portion control with nut intake.
- Increase fiber in your diet, and use whole grain products. Consuming fiber will make you feel "full." Cereals, for instance, clearly label fiber content, so purchase the ones that have the most fiber and you find to be tasty. Fruits such as apples and pears are also a good source of fiber.
- If you must have salad dressing, choose a light version, and check the calories per serving size. Choose vinegar-flavored dressing or forgo one altogether by just cutting a cucumber, tomato, or pepper into wedges and eating them plain. Then, you can use the saved calories for some other food that you may enjoy more
- Do not obsess about your restrictions. Indulge on rare occasions in limited amounts, but do not go overboard. Use common sense in situations where you have no or limited choices, and do not despair if you "slip" in your new eating lifestyle. Small lapses are often common, but long-lasting binges are more difficult to overcome. In addition, the verb "to diet," or similar "restrictive" terms, should be eliminated from your vocabulary. Any word that sounds like a constraint is not helpful mentally, and you do not want to curb your enthusiasm for your new eating lifestyle. If anyone should ask you about that four letter word, you simply answer: "I am only modifying my eating and focusing on better choices." Who knows, you may even convince someone to follow your good habits!

I wish all of you good health and much success in your new eating lifestyle!

ВОГНЯНИЙ МЕЧ

Маленька Маріанна дуже любила ранком довше поспати, тому татові прийшлося піти на хитрощі, щоб заохотити її піти до дитячого садочку. Він придумав для донечки казку про лісову вивірку, яка щоранку приносить Маріанночці якийсь подарунок. А недалеко від їхнього дому росло дерево, в якому було дупло. Тато трохи розширив продовбане дятлом невеличке дупло, ранесенько вкладав туди або цукерку, або горішки, або якусь невеличку забавку. Маріанна, «їдучи на коркошах» тата, легко ручкою дотягалася до дупла за вивірчиним подарунком. Тепер дівчинка сама швидко вдягалася, зацікавлена, що сьогодні принесла вивірка. І все допитувалася, чому лісова красуня не приходить до неї в гості, адже вона так любить вивірку, яку назвала Тишним Хвостиком, і хоче з нею бавитися. Тато знову щось вигадував, що вивірка дуже зайнята, і що вона має багато ворогів, які чигають на неї по дорозі, про діда Лісовика, якому білочка горішки носить.

Одного вечора Маріанна довго не могла заснути, бо не могла натішитися вишиванкою, яку їй прислала бабуся Надя, все тулила блюзочку до серця, то знімаючи, то вішаючи її на бильце ліжечка... І тут раптом почула легенький стукіт у віконечко. Переборюючи страх, підійшла до вікна і побачила на підвіконнику великого білого лебедя Шипуна. Вона відразу впізнала його, бо часто, прогулюючись з татом біля міського озера, годувала хлібчиком лебедів, що плавали по чистому плесі, гордо випинаючи шиї. Маріанна відкрила вікно і Шипун несподівано промовив:

- Мене до тебе послала твоя знайома вивірка Тишний Хвостик. Вона потребує твоєї допомоги. Чи маєш ти відвагу допомогти їй та іншим малим звірятам та пташкам в їх біді?

- А що сталося? - перепитала Маріанна.

- Злий двоголовий орел Рос заніс до нашого лісу поганого тхора Смерда, який полює на звірят та пташок. Нікому нема спокою тепер. То допоможеш?

- Так! - Але почекай, лиш одягну бабусину вишиванку, - відповіла Маріанна, і, переборюючи страх, всілася між крильми лебедя.

Шипун злетів в небо і за якусь мить вони опинилися в лісі біля великої скелі.

Раптом одна з брил скелі посунулася вбік і відкрила глибоку печеру, з якої вийшов невеликий дідусь в червоних штанах, у крисані на голові, гаптованому киптарику та вишиванці, підперезаній широким чересом. Замість носа над його вусами сторчав зламаний дерев'яний сучок. Маріанна відразу впізнала в ньому діда Лісовика, про якого їй розповідав тато.

- Чи ти і є та відважна дівчинка, що зможеш визволити наш ліс від ворожого зайди? - посміхнувся беззубим ротом Лісовик. - Бачиш, я вже старий та й важкий, то ніяка птаха не може втримати мене, а той ворог-тхір по деревах ховається. Ходи зі мною в печеру, не бійся. Бачиш, ось висить на кілочку вогненний меч? Я дам тобі його.

- Але як я візьму його в ручки, він напевно дуже важкий, та ще й гарячий, жулячи очка від яскравого блиску меча, - прошепотіла Маріанна.

Так, Відважне Серденько, бо так ти тепер називатися будеш, - промовив Лісовик. - Навіть велетеню, якщо той має за собою якийсь гріх, Вогняний меч не дасться в руки. А ти зможеш. А ось тобі і подарунок від мене, - дідусь вклав на голову відважної дівчинки віночок з лісових квітів, з якого звисали голубі, жовті і червоні стрічки.

Попрощавшись з дідом Лісовиком, Маріанна на крилах Шипуна швидко знайшла в гущавині лісу тхора Смердюха, який, побачивши Вогняного меча в піднесеній руці дівчинки, скрикнув з переляку і чимдуж чкурнув з лісу у свою дику північну країну...

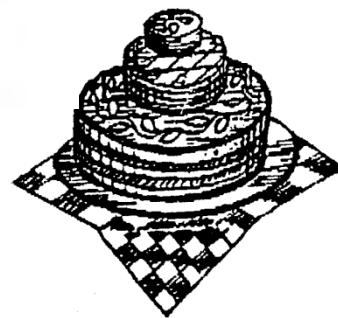
- Вставай, донечко, будемо збиратися в садочок. Подивимось, що нам сьогодні вивірка принесла, - почувся голос тата. Маріанна, примруживши оченята від світла, сіла в ліжечку. О, то це був сон, - подумала дівчинка.

Сьогоднішньому подарункові від вивірки Маріанна не здивувалася. Пишний Хвостик сьогодні приніс віночок, подарунок від Лісовика, який так гарно пасує до бабусиної вишиванки.

Святослав Левицький.

Торти, яких не треба пекти

ТОРТ ШОКОЛЯДОВИЙ

1 фунт цукру
1 горнятко (сир) води
1 фунт пареного меленого мигдалю
1,5 фунта тертої на грубій терці
півсолодкої шоколяди

2 ложки масла
2 ложки конфітур
цедра цитрини
2 вафлі (андрути)

З цукру і води заварити соковик (сироп). Додати всі інші складники і варити, мішаючи. А коли згусне, виложити на вафлю і прикрити другою. Притиснути чимось важким, щоб рівно застигло. На другий день покрити шоколядовою склицею.

ТОРТ ФЕДОРА

6 жовтків
6 ложок цукру
2 ложки пареної міцної кави
3 вафлі

2 ложки розтопленої шоколяди
2-3 ложки масла, добре втертого
3 ложкою цукру-пудри.

Жовтки втерти з цукром, додати кип'ячу каву і заварити на парі (над кип'ячою водою). Переложити до миски і вимішати з шоколядою. Коли вистигне, додати масло і міксером збивати до суцільної маси. Поділити на дві частини.

В тортівницю покласти вафлю, а на неї половину шоколядної маси, прикрити другою вафлею. Виложити другу половину маси і знову прикрити, коли вистигне, вибрати з тортівниці і покрити цитриновою склицею.

ТОРТ ПІШІНГЕР

2 з чверткою горнятка масла
6 жовтків
6-8 унцій шоколяди
2-4 ложки вершків (сметанки)

2 з чверткою горнятка мелених
горіхів, або мигдалю
1,5 горнятка цукру-пудри
вафлі

Масло втерти на шум, додати варені жовтки, перетерті через сито, і шоколяду, втерту на грубій терці. Далше збивати масу міксером до однорідної маси, додати вершки, цукор-пудру і далше збивати. Наприкінці додати горіхи, або мигдаль. Ще трохи терти, а потім змастити тоненько вафлі масою і класти один на одного. Зверху покрити шоколядовою склицею.

ТОРТ МАЛИНОВИЙ

Дві кістки (палочки) масла
1 горнятко (сир) цукру-пудри

3 ложки малинового джему (можна іншого)
андрути (вафлі)

Масло, цукрову пудру і джем добре збити міксером. Перемастити цією масою андротові листи. Притиснути торт чимось важким, щоби маса зволожила андрути. За кілька годин покрити торт склицею.

Примітка. Торти тримати в прохолодному місці.

*Зеновія Терлецька,
Українські страви. Нью Йорк. 1990.*

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Saks Fifth Avenue
1001 State Street
Santa Barbara
805-884-9997

Available online...

www.masha.org
RubyLane / mashaarcher
Etsy / MashaArcher
Ebay / mashabay

come and view this fabulous collection...

visit www.masha.org for more venues and trunk show updates

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ СУА

Анна Кравчук, Ірина Куровицька

Маріянна Заяць – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Уляна Зінич – 1-ша заступниця голови
Анна Мацілінська – 2-га заступниця голови для справ організаційних
Софія Геврик – 3-тя заступниця голови для справ культури
Лідія Білоус – 4-та заступниця голови для справ зв'язків
Дарія Дроздовська – кореспонденційна секретарка
Надія Цвях – скарбник
Рома Шуган – фінансова секретарка
Ольга Кузишин – пресова секретарка
Віра Кушнір – вільна членка
Марія Андрійович – вільна членка

РЕФЕРЕНТУРИ

Ірина Рудик – суспільної опіки
Святослава Гой-Стром – виховна
Роксоляна Місило – мистецтва і музею
Марія Полянська – стипендій
Ольга Дроздович – архівар
Марта Пеленська – екологія і здоров'я
Роксоляна Яримович – вільних членок
Зоряна Гафткович – вебсайт

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Оксана Фаріон – голова
Ярослава Мулик – членка
Рената Заяць – членка
Марія Томоруг – заступниця членки
Татіяна Рішко – заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос – парламентарист
Лідія Слїж – головний редактор
Олеся Валло – англомовний редактор

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ірена Петріна – Дітроїт
Галина Генгало – Філядельфія
Галина Романишин – Нью Йорк
Оксана Дац – Нью Джерзі
Дарія Федорів – Огайо
Любомира Калін – Чікаго
Слава Горбата – Нова Англія
Марія Кейд – Центральний Нью Йорк
Орися Зінич – зв'язкова віддалених відділів

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*“Взори для вишивання Ірини Сенюк” – серія 7 ст. 7. Нитки D.M.C. жовта ч. 742, синя ч. 517.
“Embroidery Designs of Iryna Senyk” – Series 7, pg. 7. D.M.C. Thread Yellow #742, Blue #517.*